

Monoteisme og Panteisme

Tawheed og wahdat-ul-wajood

Forord

Monoteisme er et af de væsentligste principper i islam; det er grundstenen, hvorpå hele bygningsværket hviler. Det har to aspekter. Det første er den absolutte tro på Allahs enhed (tawheed): at det er Ham, som er Skaberen, Opretholderen, Forsørgeren og at kun Han styrer alle verdens affærer. Det andet er den absolutte tro på enheden (tawheed) i alle Allahs attributter og i tilbedelsen af Ham.

Islam er en praktisk og rationel religion, ligesom alle dens principper og praksis ligeledes er det. Der er intet mystisk eller mytologisk i dens lære, men uheldigvis er denne religion, ligesom andre, ikke fri for misfortolkning og kætteri. Og hvad dette angår, er det meget uheldigt, at det har fundet sted under tilstedeværelsen af to uforfalskede kilder i islam, navnlig Koranen samt Profetens Sunna.

Monoteisme eller den absolutte tro på Allahs enhed (tawheed) er som nævnt det fundamentale princip i islam. Derfor er det en pligt for muslimer at forblive rodfæstet på det og beskytte det fra alle former for misfortolkninger samt kætteriske tilføjelser. Allah den Almægtige befaler os mange steder i Koranen at passe på alle former for *shirk* (at sidestille partnere med Allah i Hans tilbedelse og attributter), men ikke før man har lavet en klar adskillelse mellem tawheed (troen på Allahs enhed) og alle former for shirk. Men uheldigvis, af trodsighed eller uvidenhed, begyndte folk at hengive sig til det, som ifølge Koranen er klart og tydeligt forkert. Et sådant eksempel er den mystiske doktrin panteisme (wahdat-ul-wajood), der faktisk er en modsætning af islamisk monoteisme. Ved at ignorere de åbenlyse tekster i Koranen og Sunnaen og i stedet se på de såkaldte indre meninger har sufierne skabt denne blasfemiske doktrin, som deres tilhængere glædeligt har accepteret.

Indførelsen af panteisme har i virkeligheden resulteret i stor ødelæggelse af den islamiske monoteisme. Disse sufiers synspunkter er blevet meget populære i Vesten og har gjort stort indtryk på eskapistene (dem, der flygter fra virkeligheden) grundet askesen (at afskære sig fra omverdenen), der er en af de vigtigste elementer i sufiernes livssyn. Eksempelvis har Roomi fornylig været "best seller" poet i Amerika. Hele 110.000 kopier af "The Essential Roomi" er der blevet solgt på 3 år. Det er i orden, at disse mennesker opnår popularitet, men problemet ligger i, at man i vesten fejlagtigt antager sufierne som værende repræsentanter for islam og omfavner deres doktriner. Denne uvidenhed har forårsaget et stort tab for islam, idet den underminerer den korrekte islam. Derfor følte jeg, at der var opstået et behov for at trække og opridse en grænse mellem islamisk monoteisme og panteisme.

I fremlæggelsen af forskellen mellem islamisk monoteisme og panteisme har jeg brugt en rimelig simpel fremgangsmåde. Først har jeg adskilt monoteismens oprigtige mening fra de forskellige ondsindede praksiser, der fører til shirk. Derefter har jeg lavet en analyse af panteisme, som viser, hvordan sufierne har manipuleret med vers fra Koranen og ord fra Hadith for at skabe tillid til deres doktrin. En analytisk afhandling af poesi af en berømt poet i det persiske sprog, Maulana Jalal-ud-din Roomi, er også inkluderet for at vise, hvilke slags ufattelige synspunkter og opfattelser disse digte indeholder. Han var muligvis en god poet, men hans poesi skal ikke opfattes som havende noget som helst at gøre med autentisk religiøs litteratur. Det samme gælder Nusrat Fateh Ali Khan.

Han var muligvis en god sanger, men hans sange har intet med islam at gøre. Den oprigtige lære fra Koranen og Sunnaens Hadith er fuldstændig fri for enhver form for mystik.

Jeg håber, at denne bog vil føre folk, muslimer såvel som ikke-muslimer, til den rigtige islam inshallah.

Amir Hamza

swt = subhanahu wa ta'ala

saws = salla-Allahu 'aleihi wa sallam

fvmh = fred være med ham

fvmd = fred være med dem

ra = radia-Allahu 'anhu

Vigtigheden af Shahadah
Trosbekendelsen
La ilaha illallahu Muhammad-ur-rasul-ullah

Shahadah er indgangen til islam. Recitationen af denne lille sætning, som er det mest fundamentale princip i islam, frembringer en stor forandring i ens imaan. Den river det mørke omsvøbende ligklæde af kufr i stykker og tænder et lys af harmoni i hjerterne af dem, som reciterer den. Hvem end, der reciterer denne lille sætning frigør sig selv fra satans kvælertag og erklærer sig selv som en slave af den Almægtige Allah. Det er den eneste vej, der sikrer menneskets frelse.

Er vi klar over vigtigheden af denne ædle sætning, shahadah, og dens mening og fortolkning? Den fortolkning som Koranen og som Allahs Profet (sawa) har givet? Kender vi de pligter, der er forbundet med at recitere denne sætning?

Hvis du ved det hele og praktiserer det korrekt, så skal du tro på mig, når jeg siger, at den Almægtige Allah har sendt dig gode nyheder. Og hvis ikke, så er du meget uheldig, selvom du måtte have alverdens rigdomme og herligheder, fordi velsignelsen af shahadah er den største af alle velsignelser givet til mennesket af den Almægtige Allah.

Angående betydningen af denne storslåede sætning har Allahs profet (saws) sagt: "...Hvis alle de syv himle og jorden blev lagt på den ene vægtskål og shahadah på den anden, ville den sidstnævnte være den tungeste". (Sahih Al-Bukhari)

Denne hadith informerer os om den uovertrufne vigtighed af shahadah og kræver, at vi anser den for at være mere værdifuld end noget som helst andet her på jorden. Der er intet i denne verden, som kan måle sig med denne bekræftelse. Ikke engang hele universet. Faktisk er dette univers ikke et sandkorn værd sammenlignet med shahadah.

Lad os se hvordan Koranen og hadith fortolker denne sætning.

Koranens begreb af "LA"

LA - sætningens første ord er brugt til at fornægte noget. Det viser, at anerkendelsen begynder med en benægtelse. En benægtelse af falsk guddommelighed og falske guder. Koranen forklarer det med disse ord:

*>>Den, der derfor fornægter dem, der vildleder, og tror
på Allah – han har visselig grebet fat i et stærkt
håndtag, der ikke kan sønderbrydes, og
Allah er Althørende, Alvidende. <<
(Surat-ul-Baqarah - 256)*

Det er indlysende ifølge dette vers, at det er livsnødvendigt at fornægte falske guder og alle former for partnerskab med Allah, før man accepterer imaan. Og med dette faktum i baghovedet skulle det være helt klart, at ligegyldigt hvad, så er der intet, der kan ændre dette mønster af da'wah.

En hadith forklarer dette tydeligt:

Allahs Profet (saws) sagde: ”Enhver, der anerkender, at der er ingen andre end Allah, som har retten til at blive tilbedt, og fornægter alt, der bliver tilbedt udover Allah, har sine ejendele og sit liv beskyttet.”

Så udtalelsen her, fra Profeten Muhammad (saws), har gjort det tydeligt, at anerkendelsen ”ingen har ret til at blive tilbedt udover Allah,” ikke kan blive adskilt fra fornægtelsen og afvisningen af andre guder. De, som ikke følger denne retningslinje, er ikke blandt muslimerne, og når der bliver ført jihad mod disse mennesker, vil islam ikke garantere for deres liv og ejendom. Man skal også have for tanke, at shahadah ikke vil blive accepteret, med mindre man bekæmper og foragter Allahs (swt) fjender.

Begrebet ”Ilah” (Gud)

Det andet ord i shahadah-sætningen er Ilah. Lad os se, hvorledes Koranen fortolker og forklarer det. Den Almægtige Allah spørger sine slaver:

>>Eller: hvem har skabt himlene og jorden, og (hvem) sender vand ned til jer fra himlen? Ved hjælp af det lader Vi smukke haver vokse.

I kunne ikke få deres træer til at vokse.

Mon der er nogen gud sammen med Allah?

Men nej, de er et folk, som afviger fra den rette vej (ved at ligestille andre med Allah)

Eller: hvem har gjort jorden til et opholdssted og skabt floder i dens midte og anbragt bjerge i den og skabt en skillevæg mellem de to vande [det salte og det ferske]? Mon der er nogen gud sammen med Allah?

Men nej, de fleste af dem ved ikke (noget)

Eller: hvem svarer den nødstedte, når han påkalder Ham, og (hvem) fjerner det onde og gør jer til efterfølgere på jorden?

Mon der er nogen gud sammen med Allah?

I tænker jer kun lidt om.

*Eller: hvem leder jer i mørket til lands og vands, og hvem sender
vindene som glædeligt budskab foran Sin
barmhjertighed [dvs. regnen]?
Mon der er nogen gud sammen med Allah?
Allah er ophøjet over (alt) det, de sætter ved siden af (Ham).
Eller: hvem begyndte skabningen og lader den så vende tilbage
[gentager den]? Og hvem giver jer føde fra himlen
og jorden? Mon der er nogen gud sammen med Allah?
Sig: Kom med jeres beviser, hvis I taler sandfærdigt.<<
(Surat-ul-Naml – 60-64)*

Lad os nu se, hvor mange af Sin skabelses attributter og vidundere, Allah har nævnt i disse 5 vers:

1. Skabelsen af himlen og jorden
2. Regn som falder fra himlen
3. Dyrkningen af frugthaver som følge af regn
4. Skabelsen af jorden som et sted, hvorpå man kan leve
5. Skabelsen af floder og kilder på jorden
6. Etableringen af faste bjerge
7. Skabelsen af en barriere mellem to have
8. Han redder dem, som er i nød
9. Han kommer de kriseramte til undsætning
10. Han har gjort mennesket til hinandens efterfølgere og arvinger
11. Han har skabt stjernerne til at vejlede folk i komplet mørke
12. Han sender kølige vinde som forvarsler regn
13. Han grundlagde skabelsen
14. Og han genskaber den
15. Og han forsyner med næring fra himlen og jorden.

Så i disse fem vers har Allah nævnt 15 af Sine velsignelser og vidundere fra skabelsen. Dernæst spørger Han sine slaver, om der er nogen anden gud, som er partner med Allah i alle disse skabelser og velsignelser. Den Almægtige Allah har brugt ordet *maallah* (med Allah) fem gange i disse vers. Han har brugt denne stil for at afvise enhver forestilling, som folk har omkring de såkaldte helgeners rolle i indflydelsen på dette system. De tror, selvfølgelig fejlagtigt, at helgenerne er partnere med Allah i magten over dette system. Det er bl.a. denne praksis, som kaldes shirk (at sidestille partnere med Allah) i islam.

Med de følgende ord har Allah (swt) henvendt sig til dem, der ikke korrigerer deres tro efter at have læst disse vers:

1. Og det er dem, som er fjernet fra den rigtige vej
2. De fleste af dem er uvidende
3. I forstår ordene, men utilstrækkeligt
4. Allah er hævet over de partnere, I tilskriver Ham

5. Sig til dem (Oh min Profet): ”Bring Jeres argumenter, hvis I er sandfærdige”.

Man afviger fra den rigtige vej, hvis man sidestiller partnere med Allah i Hans attributter og i de vindundere fra skabelsen, som er nævnt i de ovenstående vers. Sandelig, denne form for tro kaldes shirk i islam. En mushrik (polyteist) vandrer altid forvirret rundt på den forkerte vej. Men Allah er mægtigere end de partnere, som mushrikun (polyteister) tilskriver ham. Hvis sådan en person fastholder sin ondskabsfulde tro efter at have modtaget disse advarselsord fra Allah, så beder Allah Profeten (saws) om at forlange et argument fra ham som bevis for hans onde tro. Men nej, de kan ikke bringe et sådan argument, siger Allah på en meget overbevisende måde, når Han henvender sig til Sin Profet:

*>>Sig: De, som er i himlene og på jorden, kender ikke det
usete, undtagen Allah. Og de ved ikke, hvornår de skal oprejses.<<*
(Surat-ul-Naml - 65)

Disse såkaldte helgener, som man tror er partnere med Allah i Hans system, har intet at sige i deres eget anliggende, de har ikke engang viden om, hvad der foregår i himlene og på jorden, de ved ikke engang, hvornår de skal dø, eller hvornår de skal genopstå.

Mushrikun gjorde Profeten (fvmh) og hans mor til en ilah (gud)

Når nogen tilbeder eller påkalder en Profet, en helgen eller en idol, så bliver denne hans ilah (gud).

Forestil dig den tid, hvor Dommedagen begynder og hvor samtlige mennesker, fra Adam (fvmh) til den sidstfødte, vil blive genoprejst og samlet. Englene vil stå på linje i lydighed mod Allah. Jesus (fvmh) og hans mor vil være der foran deres Herre, og Herren vil spørge Jesus (fvmh):

*>>Og da Allah vil sige: O Jesus Marias søn, har du sagt til
menneskene: tag mig og min moder som to guder ved siden af Allah?
Han sagde: Hellig er Du og fri for alle mangler.
Det passede sig ikke, at jeg skulle sige, hvad jeg ikke havde
ret til. Havde jeg sagt det, så havde Du vidst det.
Du ved, hvad der er i mig, men jeg ved
ikke, hvad der er i Dig, thi Du er alene Den, der kender de skjulte ting.*

*Jeg sagde ikke andet til dem end hvad Du havde befalet mig:
Tjen Allah, min Herre og jeres Herre! Og jeg var vidne
over dem, så længe jeg var hos dem, men efter at
Du tog mig op, er Du (alene) vogter over dem, og
Du er vidne til alle ting. <<*

(Surat-ul-Maida – 116-117)

Det fremgår krystalklart af ovenstående vers, at de kristne gjorde Profeten (fvmh) og hans mor til deres ilah.

Noahs folk gjorde helgener til deres ilah

Profeten Noah (fvmh) sagde til sit folk:

>>O mit folk, tilbed Allah (alene). I har ingen gud undtagen Ham.<<
(Surat-ul-A'raf - 59)

Mens de lyttede til hans prædiken, sagde de til sig selv:

*>>Og de siger (til hinanden): I skal visselig ikke forlade
jeres guder, og I skal visselig ikke forlade hverken
Wadd eller Suwa eller Jaghuth og Ja' uq og Nasr.<<*
(Surat Nuh - 23)

Disse fem fromme personer levede før Noahs tid, og Noahs folk gjorde disse helgener til deres ilah.

Imam Bukhari har berettet gennem Abdullah ibn Abbas (ra), at de var de frommeste personer blandt Noahs folk, og da de gik bort, fortalte Satan deres folk, at de skulle lægge en sten der, hvor de plejede at sidde, for at huske dem. Han fortalte dem, at de skulle navngive stenene efter de fromme personer. De lod sig overtale, og da de døde, begyndte deres efterkommere at tilbede disse monumenter.

Abrahams folk gjorde idoler til deres guder

*>>Og (ihukom), da Abraham sagde til sin fader Azar:
Tager du Idoler som guder?
Jeg ser visselig dig og dit folk i åbenlys vildfarelse.<<*
(Surat-ul-An'am - 74)

Koranen kan ikke være mere tydelig i denne sammenhæng. At tage profeten, hans mor eller hvilket som helst idol som gud er Shirk.

Hvorfor opfinder folk guder?

Man kan undre sig over, hvorfor folk sidestiller partnere med Allah. Hvis deres mål er at søge tilflugt og beskyttelse fra lidelse og sorg, burde de lytte til Allahs ord i denne sammenhæng:

*>>Eller har de guder, som kan beskytte dem, ved siden af Os?
De formår ikke at hjælpe sig selv (hvordan skulle de så kunne hjælpe andre?),
Og de vil ikke blive behandlet som fæller af Os.<<
(Surat-ul-Anbiya - 43)*

Her har den Almægtige Allah afvist forestillingen om, at en helgen kan afhjælpe ens lidelser, og at disse helgeners bønner aldrig bliver afvist, fordi de er meget tæt på Allah. Men Allah Den Vise har fortalt, at vi skal tage os i agt mod sådanne falske forestillinger og ikke blive vildledt af nogen form for prætentios udfoldelse af mirakler.

Der er et andet dårligt argument, som mange folk argumenterer med, så de kan skjule deres kætteri. De siger, at de benytter disse helgener som et middel til at søge Allahs glæde. De er Allahs venner og kan gå i forbøn hos Allah for at beskytte os mod lidelser. Allah skænker os sine velsignelser, fordi disse helgener er tilfredse med os. Men denne forestilling er et forfærdeligt selvbedrag.

Mekkas mushrikun plejede at udtrykke lignende følelser i deres idoltilbedelse, da Allahs budskab kom til dem. Derfor fortalte Allah dem, at deres tro ligner den, som Aad-folket, der engang beboede den arabiske ørken, dyrkede før jer. Det var en konsekvens af deres modbydelige tro, at Allahs vrede ramte dem, og bagefter famlede de desperat efter deres guder:

*>>Hvorfor hjalp de "guder", som de havde taget ved siden
af Allah for at søge nærhed (til Ham), dem ikke?
Nej, de var forsvundet for dem. Og dette var (resultatet af) deres
løgn og hvad de havde opdigtet.<<
(Surat-ul-Ahqaf - 28)*

Disse guders pragt afhænger af deres tilbedere

Allah taler om disse guder eller såkaldte religiøse personer med disse ord:

*>>(Men) de kan ikke hjælpe dem, og de er for dem en hærskere, som vil
blive bragt frem (for Allah til dommen).<<
(Surat Ya sin - 75)*

Dette vers fortæller os sandheden om disse guder, og destruerer den tilbedelsesstatus, de har opnået igennem deres tilbedere. Allah advarer disse tilbedere og gør det klart, at disse guder ikke er et middel, de kan opnå Allahs tilfredshed med. Disse guders almægtighed er udsprunget af den

hengivelse, tilbederne har vist dem.

Deres religiøsitet og helgenstatus er opnået gennem opofrelse fra tilbederne, og den aura af hellighed, der omkranser deres personlighed, er bygget på deres disciples eller tilbederes onde tro. Dette er grunden til, at vi ser disse mennesker, generelt kaldet ”Khalifa” eller ”Sajjadah Nahsin”, leve af deres disciples ofringer og fører typisk et luksuriøst liv. Deres livsstil, ønsket om rigdom og politisk magt udstiller djævelske personligheder, der eksisterer under overfladen af hellighed. Deres disciple sørger for dem med venligheder og kontanter. Lukrative ofringer gives af dem, som tror på deres religiøse modtagelighed, og på den måde bliver de ved med at fylde disse guders pengekitser og tømmer tilhængernes lommer i religionens navn. Disciplene derimod fortsætter et liv i fattigdom og nød, fordi disse såkaldte guder ikke kan hjælpe dem. Guderne er i virkeligheden afhængige af deres disciple til opnåelse af rigdom og politisk magt. Man kan forestille sig, hvad der kunne ske, hvis der f.eks. ikke var nogle ofringer og disciple. Den religiøse udstråling ville falde til jorden, og i religiøs, økonomisk og politisk forstand ville de blive reduceret til helt almindelige borgere. På baggrund af dette fortæller Allah disciplene i specifikke ord, at de, der er afhængige af jer, ikke kan hjælpe jer.

Da Abraham (fvmh) ødelagde idolerne, sagde tilbederne:

>> ”Brænd ham og hjælp jeres guder, hvis I (overhovedet) vil foretage jer noget!” <<
(Surat-ul-Anbiya - 68)

Det betyder, at da guderne kom i problemer, tyndede deres tilbedere ud. Koranen har bevist, at hvis ”Pirs” disciple forlod dem og stoppede deres ofringer, ville helgengravssystemet ikke længere eksistere. I denne sammenhæng henvender Allah sig til sin Profet med disse ord:

*>>Spørg dem, til hvem Vi sendte Vore sendebud før dig:
Har vi sat guder, der skulle tilbedes, ved siden af Den Nådige? <<*
(Surat Azukhruf - 45)

Allah henvender sig til mennesket med dette vers, for at det skal tænke grundigt over troen og ritualerne, som Allahs profeter har introduceret til det. Vi skal her se på, hvordan mennesket har skabt tilbedelsesritualer til andre guddommeligheder end Allah.

Hvad er tilbedelse (Ibadah)?

En forbryder vil aldrig indrømme sin forbrydelse, og hvis han begår en forbrydelse i den tro, at det er en god handling, vil han endda sætte pris på sin forbrydelse. Da Allahs profet forbød tilbedelse af idoler, var deres svar:

>> ”Vi tilbeder dem kun, for at de kan bringe os nærmere til Allah” <<
(Surat-ul-Zumar - 3)

Mekkas polyteister (mushrikun) benægtede at have tilbedt andre guder, og da de gik rundt om

Ka'baen, bevidnede de, at der ikke fandtes andre guder end Allah. Men der var mere i det end som så.

Abdullah ibn Abbas (ra) beretter, at da mushrikun gik rundt om Ka'baen, sagde de: "Allah! Vi er til stede foran Dig, Du har ingen partner." På dette tidspunkt ville Allahs Profet (saw) sige: "Ve Jer! Stop her!" Men de fortsatte og sagde: "...bortset fra dem som er Dine partnere. Du er deres Herre, og Herre over al deres ejendom." De udførte Tawaf (gik rundt om Ka'abaen) og udtalte disse ord. (Muslim)

Det, som mushrikun udtalte efter det punkt, hvor Allahs Profet (saw) bad dem om at stoppe, var "Shirk". Dette er tilbedelse af en gud udover Allah. Den, der gør dette, selvom han påstår, at han ikke tilbeder andre end Allah, begår Shirk. Hans bønner vil ikke blive accepteret, så længe han ikke frasiger sig enhver tro på andre guder, om de så har form som mennesker, f.eks. hellige mænd, eller statuer. Islam kræver en ren og uforfalsket tro på Allah. Profeten Muhammads (saw) ord er meget tydelige og konkrete i denne sammenhæng: "Allah den Almægtige siger: "Jeg er uanfægtet af alle partnere mht. Shirk, og hvis nogen tilknytter Mig partnere, ville Jeg forlade ham og hans Shirk." Jeg, Allahs Profet, ville føle ærgelse over denne person." (Muslim)

Fysisk tilbedelse tilkommer Allah

Mens As-Salat (bønnen) er den vigtigste daglige tilbedelse, er Qiyam (at stå oprejst) det mest karakteristiske ved As-Salat, der efterfølges af Takbir. Fremsigelsen af Surat-ul-Fatihah er obligatorisk i Qiyam. I denne Surah bevidner vi:

>>Dig (alene) tilbeder vi, og Dig (alene) anråber vi om hjælp.<<

(Surat-ul-Fatihah - 5)

At søge Allahs hjælp er i sig selv en tilbedelse, men Allah den Almægtige har nævnt begge ting separat for at styrke båndet mellem mennesket og Allah.

Allah har bedt os søge Hans hjælp, specielt i nød, da vi på dette tidspunkt er mere udsat for Shirk. Da folk nemt kan overtales til at påkalde andre end Allah, har Han, efter at have nævnt tilbedelse, bedt os om kun at søge Hans hjælp, så vi ikke vildledes.

Ruku' (at bukke sig) og Sujud (at knæle) er de to vigtigste positioner, vi indtager, når vi beder. I Ruku' bukker vi os for vor Herre, og i Sujud knæler vi, så vores pander og næser berører jorden. I Allahs befaling til profeten Abraham (fvmh), nævner Han disse tre vigtige positioner:

*>> Og (husk), da Vi gav Abraham en bolig ved [Ka'baens] hus
(og sagde): Sæt ikke nogen gud op ved siden af Mig og rens Mit hus for dem,
der vandrer omkring det (ved valfarten) og dem, der står opret og bøjer sig
og kaster sig ned (i bøn). <<*

(Surat-ul-Hajj - 26)

De fire ting, som nævnes i ovenstående vers, markerer en større grad af ydmyghed og religiøsitet. Alle disse ting tilkommer Allah alene. Bliver de udført for nogen andre, begår man Shirk.

Derfor var Allahs befaling til Abraham (fvmh) at rense huset (Ka'abaen) for alle onde skikke og overbevisninger, som f.eks. Shirk og idoltilbedelse, så de troende kunne tilbede Allah (alene) uden falskhed i deres tro.

Tænk på de mennesker, der ser på grave med stor ærbødighed og hengivelse. De knæler til disse grave og søger hjælp hos den person, som ligger begravet der. Dette er ganske vist gravtilbedelse, fordi de udfører noget, som udelukkende tilkommer Allah, og alligevel insisterer de på, at de ikke tilbeder gravene. Ud fra Koranens ord vil alle disse handlinger komme ind under definitionen "tilbedelse".

Dhikr, bøn, påkaldelse og alle former for mundtlig og fysisk tilbedelse tilkommer Allah alene

Til slut i bønnen sidder vi i Tashahud og udtaler denne meget vigtige og meningsfulde sætning:

Alle komplimenter, bønner og gode ting tilkommer Allah.

På denne måde bekender vi, at Allah er vores eneste "Ilah", at alle former for tilbedelse tilkommer Ham alene, og at al lovprisning og påkaldelse skal ske til Ham, ligesom Kahf-folket bevidnede:

*>>Vor Herre er himlenes og jordens Herre. Vi vil aldrig påkalde nogen (anden) gud ved siden af Ham.
(Om vi gjorde det) ville vi visselig sige noget uhyrligt.<<
(Surat-ul-Kahf - 14)*

Kahf-folket bevidner, at deres Herre er Én, og Han er universets Herre, og at de ikke vil påkalde andre end Ham, for Han er deres Ilah. På samme måde påkaldte profeten Lut (fvmh) Allah (swt) med disse ord, da han mødte besværligheder:

*>> Min Herre, hjælp mig mod det ufredselskende folk.<<
(Surat-ul-Ankabut - 30)*

De mennesker, der messer "Ya Ali", burde være opmærksomme på, hvem Lut (fvmh) søgte hjælp hos, da han havde problemer.

Koranen fortæller os her, at vi ikke skal messe "Ya Ali" eller "Ya Ghos Pak". Den beordrer muslimerne indstændigt om at påkalde Allah alene og aldrig udtale lignende uislamiske messer. Allahs påbud er meget tydeligt i denne sammenhæng:

*>> Men den, der påkalder andre guder sammen med Allah, for hvilke han ikke har noget bevis, hans regnskab er hos hans Herre alene.
Sandelig, de vantro vil ikke udvikle sig (mod målet med deres skabelse). <<
(Surat-ul-Mu'minun - 117)*

Den endelige afgørelse ligger uden tvivl i Allahs ord, hvilke er det bedste argument mod enhver form for påkaldelse af andre guder, systemer, personer eller ting. Den, der gør dette, begår en Kufr handling, fordi der ikke kan være nogen tvivl om, at det at messe ”Ya Rasul Allah”, ”Ya Ali Madad” og ”Ya Ghos al-Azam” går under Shirk og Kufr.

Verdenernes Herre siger:

*>> ”Påkald Mig og Jeg vil svare jer! Sandelig, de som er (for) hovmodige til at tilbede Mig, vil foragtede indgå i helvedes ild” <<
(Surat-ul-Mu’minun - 60)*

Allahs Profet (saws) siger i denne sammenhæng:

”Bønnen er tilbedelse.” (Tirmizi, Abu Daud)

Allahs og Hans Profets udtalelser gør det krystalklart, at bøn og påkaldelse er tilbedelse, og ligesådan er enhver form for Dhikr, komplimenter og lovprisningsord. Alle disse former for bøn og tilbedelse tilkommer Allah alene, og ingen profet, discipel eller helgen er tilbedelsesværdig.

Zakat, ofringer, pengemidler og velgørenhed er former for tilbedelse og tilfalder Allah (swt) alene

En ting skal forstås ved denne form for tilbedelse: Alt, hvad vi besidder, tilhører Allah alene, idet alt hvad vi giver for Allahs skyld, hvad enten det er materielt eller immaterielt, kommer fra Allah.

*>> Allah er Den, Der har skabt alle ting.<<
(Surat-ul-Ra’d - 16)*

Så hvis Allah (swt) er Skaber af alt, og Han har givet os alt, hvad vi ejer; så er det obligatorisk, at materiel tilbedelse i form af ofring til Allah kun gøres for Allah alene. Det er et faktum, at folk bruger penge på helgener, der ikke engang kan skabe et frøcorn eller et græsstrå. Hvorfor skal man ofre i deres navn, når de selv er afhængige af Allah den Almægtige.

Allah siger i Koranen:

*>>Og de har taget sig guder ved siden af Ham, (guder) som ikke har skabt noget, men som selv er skabte og ikke har magt over gavn eller skade for sig selv, og som (heller) ikke har magt over død og liv og opstandelse. <<
(Surat-ul-Furqan - 3)*

Her understreger Allah (swt) en stor forskel mellem en sand gud og de falske guder. Allah, Som er den Sande Gud, er Skaberen af alt, hvorimod de falske guder, der stammer fra menneskets indbildning, ikke engang kan skabe en figne. Derefter viser Allah (swt) os afgudernes og de falske guders sande natur:

*>> Men de, som I påkalder ved siden af Ham, har ikke magt over (så meget som) den hvide hinde bag på en daddelkerne.<<
(Surat Fatir - 3)*

Sammenligningen med en Qitmir (et tyndt hvidt lag, der dækker dadelstenen) er her blevet brugt for at eksemplificere magtesløsheden i menneskeskabte guder; De besidder ikke engang en kraft, som er en ting som Qitmir værdig. Hvis de ikke ejer noget og ikke besidder nogen magt, hvorfor skal da ofringer og pengemidler gives i disse værdiløse guders navn, der er et resultat af menneskets indbildning. En sådan praksis er ensbetydende med Shirk og er det samme som at benægte Allahs tjenester.

En række af denne slags fordømte praksiser har stærk fremgang i vores samfund; Vi ser folk, der ofrer og bruger penge i såkaldte fromme menneskers navn. Sådanne handlinger er beslægtede med dem, der var almindelige blandt mushrikun i Mekka. Allah har beskrevet deres handlinger med disse ord:

*>> Allah har ikke givet noget (bud) angående
Bahira eller Saiba eller Wasila eller Ham, men de vantrø
har opdigtet en løgn om Allah, og de fleste af dem forstår intet.<<
(Surat-ul-Maidah - 103)*

Koranen fordømmer stærkt de handlinger, som mushrikun fandt på, men desværre er disse handlinger i dag blevet almindelige hos muslimer. Som eksempler på dette kan man se ofringer i Jafar Sadiqs og Abdul Qadir Jilanis navne. Folk tilbereder og uddeler ting i disse to personers navne. Der er en række grunde til at retfærdiggøre sådanne onde handlinger, men i virkeligheden har disse handlinger intet at gøre med Islam. De har måske succes med at vildlede folk gennem deres rationalisering, men de kan ikke vildlede Allah, for Han er den Alvidende. At spendere i alt andet end Allahs Navn kan aldrig retfærdiggøres, da det er Allah, Der har skabt alt, hvad de spenderer, og det er Ham, Som skænker Sine gaver til dem. Han giver dem forsyninger i mangfoldighed, som de benytter i Allahs navn.

*>> De, som giver deres ejendom ud for Allahs sag, ligner et sædekorn
som sætter syv aks: i hvert aks er der hundrede sædekorn. Og Allah
mangfoldiggør (det) for hvem Han vil, og Allah er overmåde Gavmild, Alvidende.<<
(Surat-ul-Baqarah - 261)*

Derfor er det ikke de troendes praksis at sætte partnere op ved siden af Allah, Der forsørger dem. De troende giver ofringer og indvilgelses til Allah, som Maryam, Jesu mor (fvmd), gjorde. Hun sagde:

*>> O min Herre, jeg har lovet Dig hvad der er i mit skød,
(at det skal være) helliget Din tjeneste. Modtag (det) derfor af mig, thi Du
er den Althørende, den Alvidende.<<
(Surat Al-Imran - 35)*

Alt, hvad vi besidder, er skabt af Skaberen og tilhører Ham. Alt, hvad vi bruger i Allahs Navn i form af ofring, Zakat og velgørenhed, har Allah givet os. At spendere i Allahs Navn er tilbedelse i sig selv; Derfor skal det ikke gøres i andres end Allahs Navn.

Et andet vigtigt punkt, som vi skal gøre opmærksom på, er, at salah (bøn) er den anden-vigtigste søjle i Islam, og Zakat den tredje. Recitationen, som vi udtaler i Tashahud, indebærer både fysiske

og materielle former for tilbedelse. Zakat, der bogstaveligt betyder ”at rense”, kræver, at muslimerne skal give en bestemt del af deres formue for Allahs skyld. Derigennem renses resten af deres formue og rigdomme. Tilsvarende betyder ordet ”Tayyibat” en god og ren ting, men det indebærer tilbedelse gennem at spendere penge i Allahs Navn. Ved at udføre denne tilbedelse renses vi vores rigdom og ejendom. Men hvis vi involverer en partner udover Allah, vil denne tilbedelse blive uren og ikke blive accepteret af Allah den Alvidende.

Ifølge Koranens lære betyder Ilah Den Givende, Den Betroede, Værgen, Den der hjælper i nød, Den der Velsigner de fattige

To hovedpunkter er blevet understregede i den ovenstående diskussion. Først og fremmest har Koranen brugt ordet "Ilah" (dvs. objekt for al form for tilbedelse) om det eller den, der bliver tilbedt. Dette betyder, at Jesus (fvmh) og hans moder bliver Ilah for folk, som tilbeder dem. På samme måde var helgenerne (awliya) blandt Noahs folk samt afguderne, der var opfundet af Abrahams folk, deres Ilah. Det andet punkt er, at hvis nogen retter enhver form for tilbedelse imod hvilken som helst person eller ting udover Allah (swt), så bliver den person eller ting Ilah for pågældende.

Det bliver klart i lyset af ovenstående argumenter, at menneskene førhen betragtede helgenerne som deres forsynere, dem der hjælper i nød (Mushkil Kusha), dem der tilfredsstiller behov (Hajit Rawa). Disse begreber går stik imod Koranens koncept af Ilah (Gud).

Det er vigtigt at fjerne en bestemt form for misforståelse. Ord som "Dastgir" (den, der griber hånden og hjælper) kan blive brugt om en person, der redder én, men det betyder ikke, at man skal være afhængig af vedkommende eller begynde at tilbede ham ved at erklære ham som værende en frelser. Nu om dage i vores samfund betragter mange mennesker helgenerne som "Data" (Giveren) og "Dastgir", kalder på dem i nødens stund og håber, at de vil komme til deres hjælp og tilfredsstille deres behov. I Koranens terminologi opfattes dette som værende intet andet end SHIRK. Koranen fortæller os, hvem der er den rigtige Tilfredsstiller af behov og Den Betroede, Værgen.

Allah er Den, Der Hjælper i nød

Mind dig selv om det øjeblik, Jonas (fvmh) påkaldte Allah, da han stod over for en ulykke:

>>Da råbte han i det dybeste mørke: "Der er ingen Ilah

(gud, der fortjener tilbedelse) undtagen Dig.

Ophøjet er Du og fri for enhver mangel.

Jeg hører visselig iblandt dem, der har fejlet."<<

(Surat-ul-Anbiya - 87)

Ordet Ilah, brugt af Jonas (fvmh) i denne Ayah (vers), hentyder til Den, der Hjælper i nød.

Allah er Den Betroede, Værgen

Da mushrikun (polyteisterne) fra Makkah skabte problemer for Profeten Mohammad (saws), opmuntrede Allah (swt) ham (saws) med disse ord:

*>> Herren af Øst og Vest - Der er ingen Ilah
undtagen Ham -
tag derfor Ham som Den Betroede, Værgen<<*
(Surat-ul-Muzzammil - 9)

Det arabiske ord *Wakil*, der bruges i førnævnte Ayah, betyder Den Betroede, Værgen eller Ham, Der tager sig af ALLE affærer. Vi tager ingen blandt os dødelige som Wakil, undtagen Allah. Ham, Der er Herren af øst og vest, er tilstrækkelig for os, og Han tager sig af alle vore affærer.

Allah er Ghaos-ul-A'zam

Ghaos betyder en, der er påkaldt i nød. Det er forudsat, at vi muslimer kun påkalder Allah og intet andet.

Profeten Mohammad (saws) påkaldte Allah i slaget om Badr, da han var hårdt trængt af vanskeligheder. Allah, Den Mest Almægtige, mindede ham efterfølgende om dengang, han påkaldte Allah:

*>>(Det var) dengang I bønfuldt Jeres Herre om hjælp,
og Han svarede jer: Jeg vil bistå jer med tusind engle i følge.<<*
(Surat-ul-Anfal - 9)

Det skal lægge i vores bevidsthed, at når vi påkalder noget eller nogens hjælp, bliver dette eller denne vores Ilah. Derfor skal vi gardere os meget imod at kalde andre end Allah Ghaos eller Ghaos al-Azam, idet det vil betyde, at vi tager ham eller dem som Ilah.

Allah er Den, Der Tilfredsstiller de fattiges behov

Mange helgener er fejlagtigt udnævnt til "Gharib Nawaz" (Den, der Tilfredsstiller de fattiges behov). Denne tro går direkte imod Islams lære, fordi der for en muslim ikke er andre end den Almægtige Allah, som kan tilfredsstille alles behov. Se hvordan Moses (fvmh) henvendte sig til Allah under sine vandringer:

>>Min Herre!! Jeg har visselig behov for, hvad Du vil sende af godt.<<
(Surat-ul-Qasas - 24)

Allah den Almægtige besvarede ham og belønnede ham godt. Han sad i skyggen af et træ og tænkte over sin vandring, da Allahs hjælp kom til ham. Profeten Shoaib (fvmh) tog ham til sig; Han lod

ham gifte sig med en af hans døtre. Da Moses og hans hustru var på vej tilbage til Egypten, modtog han æren og ansvaret af at blive udnævnt til profet. Det er på denne måde, at Allah tilfredsstiller og belønner Sine undersåtter. Allah den Almægtige siger:

>>O I mennesker, I er fattige (og har behov) for Allah.<<

(Surat Fatir - 15)

Allah er Den, Der Giver ("Data")

Det er virkelig beklageligt, at mange mennesker har tilegnet sig den vane at bønfalde andre mennesker om hjælp. Mennesker der selv er afhængige af Allah for opfyldelsen af deres behov. Allah har lært os kun at søge Hans hjælp i nødens stund:

>>Vor Herre, lad ikke vore hjerter fordærves, efter at Du har retledet os, og giv os barmhjertighed fra Dig, thi Du er alene Den, Der giver (alle ting).<<

(Surat Al-Imran - 8)

Allah lærer os at vende os mod Ham som Giveren af alle gaver, og ikke mod nogen helgener, som eksempelvis Ali Hajveri, der betragtes som "Data" (Den, der Giver) af nogle mennesker. Det lader til, at troen på Allah ikke er rodfæstet i deres hjerter, og deres tilbøjelighed til trodsighed vildleder dem.

Allah er Ganj Bakhsh; Den, Der Giver skatte

Allah siger til Sin Profet (saws):

>>Sig: Jeg siger ikke til jer: Hos mig er Allahs skatte!<<

(Surat-ul-An'am - 50)

Dette betyder, at selv ikke Profeten (saws) kan sige, at han besidder Allahs rigdomme. Derfor kan Profeten (saws) ikke skænke disse skatte til nogen som helst. Men desværre er folk begyndt at tage Ali Hajveri og andre helgener som Ganj Bakhsh eller Den, der Giver skatte. Dette begreb er absolut i modstrid med Koranens begreb af Allah.

Allah er Dastgir; Den, Der griber hånden og hjælper

Bogstavelig talt betyder Dastgir en overnaturlig person eller kraft, som griber en druknende mands hånd og hjælper ham med at komme ind til bredden. Ordet kan også bruges om ham, der hjælper en person i nød. Så Dastgir er en hjælper og en beskytter, og vores Dastgir er Allah den Almægtige:

*>>Bliv ved at sige (du troende): Jeg søger tilflugt hos menneskehedens Herre,
menneskehedens Konge, menneskehedens Gud.<<*

(Surat-un-Nas – 1-3)

Interessant nok søgte Profeten Mohammad (saws) Allahs beskyttelse, mens nutidens spåmænd søger beskyttelse fra personer, som de kalder Dastgir. Det er ikke de sande muslimeres tro at vende sig til andre end Allah og kalde andre ved Hans Sifat (attributter). De ovenstående Ayat gør det klart, at Allah er menneskenes Eneste, Sande Beskytter og Hjælper.

Hvem opfandt disse titler

Koranen har gjort det klart, at Allah er Ilah af hele universet, og at Han er Den, Der Tilfredsstiller menneskeheden, Giveren, Den Der Hjælper i nød og Den Betroede, Værgen.

Ironisk nok har folk givet lignende titler til spåmænd og helgener. Dette er et produkt af deres lyster. Allah har ikke nedsendt en sådan form for autoritet:

*>>I tilbeder ikke ved siden af Ham andet end navne, som I har opfundet,
I og jeres fædre. Allah har ikke åbenbaret nogen fuldmagt derfor.<<*

(Surat Yusuf - 40)

Hvad må mit øje skue!! Allah har ikke autoriseret sådanne titler. Denne handling er rodfæstet i SHIRK og kætteri.

Kravet for LA ILAHA

Et krav der følger med 'SHAHADAH'-sætningen er, at folk skal fornægte begreber og trospunkter vedrørende Allahs guddommelighed, som de har tillagt spåmænd og helgener. Mausoleer og helgengrave må ikke gøres til genstande for tilbedelse. Det er heller ikke tilladt at kalde andre ved Hans Sifat (attributter), da Han er unik i alle Sine Sifat (attributter). At tage Ham som Ilah betyder i bund og grund, at du anerkender Ham som din Skaber, Herre og Den Betroede, Værgen. Hvis du da accepterer nogen som helst andre end Allah, vil dette være blasfemi og en gerning af SHIRK. Dette er, hvad Hud (fvmh) krævede af sit folk:

*>>De sagde: O Hud, du har ikke bragt os noget tydeligt bevis,
og vi vil ikke forlade vore guder på dit ord (alene),
og vi vil ikke tro på dig.*

Vi kan kun sige: en af vore guder har hjemsøgt dig med en ulykke.

*Han svarede: jeg kalder sandelig Allah til vidne, og I skal
(også) bevidne, at jeg har sagt mig fri fra (de guder),
som I stiller op (ved siden af Ham).<<*

(Surat Hud - 53-54)

Vi bliver nødt til at besvare dette kald, som vi finder i Koranen. Men vores svar skal være et klogt og retfærdigt svar til forskel fra Huds folk, der var arrogante og nægtede at tro på deres Profet. Vi må heller ikke opføre os som Mekkas mushrikun (polyteister), der falsk og urimeligt anklagede den hellige Profet (saws):

*>>For de var hovmodige, når det blev sagt til dem:
der er ingen gud undtagen Allah.*

*Og de svarede (til dette): skal vi da forlade vore guder
til fordel for en gal digter?<<
(Surat-ul-Saffat - 35-36)*

Deres opførsel var særdeles sær, for de bekendte, at Allah er Skabereren, men de ville ikke tage Ham alene som Gud (Ilah) og give afkald på tilbedelsen af de falske guder:

*>>Hvis du spørger dem: Hvem har skabt himlene og jorden?
Vil de visselig svare: Allah!<<
(Surat-ul-Zumar - 38)*

Kendsgerningen er, at de ikke var parate til at give afkald på deres guder, og denne tåbelige stædighed forhindrede dem i at udbedre deres handlinger og acceptere sandheden. Det samme gælder for dem, som følger lignende falske begreber i vor tid.

Kravene for Shahadah kan kun opfyldes, hvis vi ændrer vore opfattelser og handlinger fuldstændigt med denne bekendelse og stopper med at sætte guder ved siden af Allah.

Profeterne, englene og helgenerne, som mennesker har taget som guder, vil sige sig fri for menneskernes synder på Dommедagen. Men falske spåmænd, der fik sådanne onde gerninger til at blomstre blandt folk, vil derimod smage Allahs Vrede:

*>>Og den af dem, som siger: jeg er en gud ved siden af Ham -
en sådan skal Vi gengælde med helvede.
Således udøver Vi gengældelse mod de uretfærdige.<<
(Surat-ul-Anbiya - 29)*

Husk, at hverken de gejstlige kristne eller polyteisterne fra Mekka kom med så drastiske påstande. Det var deres handlinger, der afslørede, at de satte guder ved siden af Allah. Tilsvarende har disse "Pirs" og spåmænd heller ikke påstået sådanne ting åbent, men deres handlinger antyder præcis det samme. I Koranen siger Allah, at deres straf er helvedes pinsler. Det er derfor, at Profeten Muhammad (saws) fortalte, at vi skal holde os fra disse handlinger:

*>> Vend jer tilbage til Allah, thi jeg er en klar advarer fra Ham
Og sæt ikke nogen anden gud ved siden af Allah,
jeg er jer en klar advarer fra Ham.<<
(Surat-ul-Dhariat - 50-51)*

Så O mennesker! Hast ikke til menneskeguder, "pirs" og mausoleer for at få jeres behov tilfredsstillet og affærer løst; vend jer derimod kun til Allah, søg tilflugt hos Ham, spørg om Hans hjælp og giv afkald på de falske hjælpere. Koranen og Allahs Profet (saws) har advaret os imod denne indstilling. Hvis du ikke tager ved lære af denne advarsel, så vil du finde din plads i helvede:

*>>Og sæt ikke andre guder op ved siden af Allah,
så du skal kastes i helvede, dadlet (og) forkastet.<<
(Surat Bani Israel - 39)*

Jeg kan dårligt forstå, hvorfor nogen vil opnå deres Herres forbandelse og vrede ved at opfinde genstande og mennesker, som derefter tilbedes. Det er virkelig sært, at mennesker bekender, at Allah er Skaberen men ikke sætter deres lid til Ham. Det er som om, de ikke har en ren tro på Ham. De vil hellere have tro på og tillid til de forskellige "pørs", spåmænd og helgener. De indser ikke, at det er Allah, Som hører vores bøn og kalden, Som kommer til vor hjælp i nødens time, og Som beskytter os fra ulykker og problemer:

*>>Og Han er Den, Som er Ilah (den tilbedte) i himmelen og Ilah på jorden,
og Han er Den Alvise, Den Alvidende.<<
(Surat-ul-Zukhruf - 84)*

Verset skal forstås på følgende måde: *>>Han er den tilbedte i himmelen og på jorden.<<*

O Menneske! Genkend din Herre

Forklaringen på det arabiske ord "Ilah" har vist os, at de falske guder i sandhed er magtesløse og værdiløse. Navnet "Allah" optræder 2769 gange i Koranen. Vi har samlet nogle af disse ayat, i hvilke dette navn optræder. Dette er et forsøg på at give os selv en chance, så vi kan kende Ham bedre:

*>>Allah! - der er ingen gud undtagen Ham, Den Levende, Den Evige<<
(Surat-ul-Baqarah - 255)*

Ved at beskrive Sine Sifat (attributter) introducerer Allah sig selv, så vi bedre kan kende Ham:

*>>Allah er Den, Som har skabt jer og så forsynet jer.
Derpå lader Han jer dø og giver jer så liv påny.
Er der mon nogen af jeres (såkaldte) medguder,
som kan gøre noget af dette?
Lovpriset er Han (og fri for alle mangler) og højt over det,
de sætter ved siden af (Ham).<<
(Surat-ul-Ruum - 40)*

*>>Og Han har skabt alle ting. Og Han er vidende om alle ting.
Således er Allah, jeres Herre: Der er ingen gud undtagen Ham,
alle tings Skaber, tilbed derfor Ham (alene)
og Værgen over alle ting.<<
(Surat-ul-An'am - 101-102)*

Den Alvidende Skaber beskriver fostrets udviklingsproces i livmoderen:

*>>Han skaber jer i jeres mødres liv,
skabelse efter skabelse i trefoldigt mørke.
Således er Allah, jeres Herre. Han (alene) har magten,
der er ingen gud undtagen Ham. Hvor er I bortvendte (fra Gud)?<<
(Surat-ul-Zumar - 6)*

Gang på gang minder Allah os om Sine talløse gaver, som Han har skænket os. Han får os til at indse, at Han er årsagen til vores tilstedeværelse, og at vi skylder Ham vores eksistens samt alt hvad vi besidder. Efter denne kraftige understregelse spørger Allah Den Almægtige os om, hvordan vi kan vende os til andre end Ham.

Vores påkaldelse, praksis og tilbedelse skal være til Ham alene, Som skabte os af vore mødre. Han skabte os i den bedste form og forsynede os derefter:

*>>Allah er Den, Som har skabt jorden for jer som en bolig
og himlen som en hvælving.
Og Han har formet jer og gjort jeres skikkelser
skønne og gode, og forsynet jer med alle gode ting.
Således er Allah, jeres Herre. Velsignet være da Allah,
Alverdenens Herre.<<
(Surat-ul-Mu'minun - 64)*

Enhver som oprigtigt sætter sin lid til Ham og anerkender Ham, i ordets sande betydning, bør lytte, for Allah er nok for ham:

*>>O Profet, Allah skal være nok for dig og for dem,
der følger dig af de troende.<<
(Surat-ul-Anfal - 64)*

Javist, Han er nok for al-mu'minun (de troende). Han siger i Koranen om dette:

*>>Ophøjet være da Allah, Den Sande Konge
(eller: Kongen, Den Virkelige).
Der er ingen gud undtagen Ham, den Strålende Trones Herre.<<
(Surat-ul-Mu'minun - 116)*

La Ilaha IllAllah - Nøglen til Paradiset

Ifølge Profetens hadith (sædvane) i Bukhari kaldte Allahs Profet (saws) ”La ilaha illAllah” for en trosbekendelse. Enhver der opfylder de krav og ansvar, som bekendelsen kommer med, kan hermed gøre sig fortjent til en plads i Paradiset. Sufyan bin Abdullah sagde engang til Allahs Profet (saws): ”Fortæl mig noget om islam, så jeg ikke behøver at spørge nogen som helst andre om det.” Allahs

Profet (saws) sagde: ”Sig, jeg tror absolut på Allah, og bliv så ved med at holde fast på det.” (Muslim)

Man kan kun holde fast på sin tro, hvis man forstår meningen af denne sætning *La ilaha illAllah* fuldstændigt og derefter bekræfter den af hele ens hjerte.

Allahs Profet (saws) sagde: ”Enhver, som dør i en tilstand, hvor han forstod *La ilaha illAllah*, vil komme i Paradiset. (Muslim)

Allahs Profet (saws) giver gode varsler til den, der bekræfter *La ilaha illAllah* med hjertet og derefter retter sig efter alle de krav, som det indebærer.

Allahs Profet (saws) sagde: ”Det er en knippe af nøgler at bekræfte *La ilaha illAllah*.” (Ahmad).

Ifølge Profetens hadith i Bukhari: Det var Wahab Bin Manba, der forhørte sig: ”Er *La ilaha illAllah* ikke nøglen til paradiset?” Han sagde: ”Hvorfor ikke. Men sagen er, at hver nøgle har tænder. Så hvis du har en nøgle med tænder, så vil døren åbne”.

Denne sammenligning indikerer, at tro uden handling er lig døden. Efter denne ed skal en muslim rette sig efter Koranens og Sunnah`ens påbud.

Må Allah hjælpe os med at opfylde kravene til *La ilaha illAllah*... Ameen.

Nusrat Fateh Ali *- en sanger, ikke en helgen*

16. august 1997 døde Qawali mesteren Nusrat Fateh Ali. Da enhver persons død er en sørgelig hændelse, gjorde hans bortgang mig det ondt. Det overraskede mig dog at erfare de mange sygdomme, som han led af, på baggrund af hans ambitiøse planer, deriblandt hans intentioner om at slå sig ned på sin ejendom i USA. Fateh Ali havde ikke en mandlig arving til sin enorme formue, da han kun efterlod sig en kone og en datter. Han havde altid ønsket sig en søn, og med dette formål for øje plejede han at synge Qawalier ved diverse religiøse mænds og helgeners gravsteder. Han satte i særdeleshed stor lid til en af Lahores berømte helgeners grav, navnlig "Daata Sahib", om hvilken han i sine Qawalier plejede at prædike, at intet ønske kunne gå uopfyldt derfra. Dog fik han aldrig selv Daata's velsignelse. Det gør mig ondt, at han aldrig fik sine ønsker opfyldt.

I løbet af sit 50-årige liv vandt Nusrat adskillige priser og modtog mange æresbeviser fra en række statsoverhoveder. Japanerne gik så vidt som at kalde ham "Musikkens Gud". Det kaldte de ham, fordi Fateh Alis siddestilling mindede japanerne om Budhas måde at sidde på. Den amerikanske regering tildelte ham en æres-doktorgrad og inviterede ham til USA for at undervise i musik. Rækken af sådanne priser og udmærkelser øgedes dagligt, indtil han på et tidspunkt måtte afslå flere af dem på grund af tidsmangel, på trods af de enorme økonomiske gevinster forbundet dermed.

Hans dødsfald blev annonceret over hele verden i samtlige førende nyhedsorganisationer. Da hans kiste ankom til Lahore i helikopter, stimlede enorme menneskeskarer omkring den. Der var adskillige der besvimed, og endda nogle der omkom af sorg.

Efterspørgslen af Nusrats Qawalier er blevet endnu større efter hans død. Hans fans lytter til hans Qawalier efter Fajr-bønnen (daggrybønnen) i håb om, at de vil bringe dem nærmere til Gud. Den pakistanske presse har portrætteret ham som en helgen eller sufi og er endda gået så langt som at kalde ham "tilbedelsesværdig". Jeg har yderligere erfaret, at hans bisættelse i Faisalabad kun er midlertidig, og at myndighederne planlægger at genbegrave ham enten ved "Daata Sahibs" gravsted eller på et andet betydningsfuldt sted. Hvad der efterfølgende vil ske er nemt at forestille sig. Folk vil begynde at tilbede ham som en anden helgen, og Qawaler vil synge Qawalier ved hans grav, på samme måde som Nusrat plejede at gøre.

Vi må skænke en tanke til den kendsgerning, at en person, hvis kunstnerværk har givet ham tilhængere overalt på kloden, må være værd at analysere. Var det skønheden af hans stemme eller poesi, der tiltrak ikke kun nutidens muslimer men også folk, som er direkte modstandere af Islam og muslimer, det vil sige kristne, buddhister og endda hinduer. Kære læser! Skønheden af en persons stemme er én ting, men hvis denne skønne stemme ytrer poesi, som i grunden er blasfemisk, nedsættende og fornærmende, bliver det en helt anden sag. En normal person vil forkaste tanken om bare at lytte til noget, der angriber selv et menneskes integritet. Men Nusrat Fateh Ali vedblev at angribe integriteten af Almægtige Allah i så mange af sine Qawalier, og overraskende nok var der ingen, ikke engang blandt muslimerne, der følte sig fornærmet eller krænket. For nok var alt det, som han opnåede i denne verden gennem sine Qawalier prisværdigt, men hvad han må have optjent i den næste verden for de selv samme Qawalier er ynkværdigt. Dette her er et ydmygt forsøg på at åbne øjnene på hans fans og få dem til at indse nedværdigelsen af Allah og Islam, som Nusrat begik gennem sine meget populære Qawalier.

Nusrats angreb på Allah Den Almægtige

I en af sine Qawalier tiltaler Nusrat Allah på en yderst vanærende måde. Oversættelsen af denne Qawali er som følger:

*"Jeg søgte dig hér, og jeg søgte dig dér
I min søgen efter dig har jeg kigget alle steder
Jeg blev helt knust og ødelagt, men alligevel forblev du skjult et eller andet sted
Du er fuldstændig forvirret og rådvild"*

Ved det sidste vers hæver Nusrat stemmen, musikken går i en høj tone, og han gentager verset i et vredt og ubehøvlet tonefald. Forestil dig en faders reaktion, hvis søn kalder ham forvirret og rådvild i det, han gør eller siger. Men Nusrat siger det gentagne gange. Qawalien slutter ikke her, og Nusrat fortsætter som følger:

*"Jeg er overrasket over, hvad du er
En afgud på hånden en Gud på afstand
Du er fuldstændig forvirret og rådvild
Kirker, moskeer og templer
Hver især tror de er på den rette vej
Nogle siger, du er Den Eneste Ene*

*Andre har deres egen filosofi
Når de under alle omstændigheder elsker dig
Hvorfor er der forskel på din barmhjertighed og gunst
Du er fuldstændig forvirret og rådvild"*

Jeg er sikker på, at læseren bemærker sarkasmen i ovenstående vers. Nusrat forsøger at kritisere Gud for forskellene imellem mennesker, og han skælder Ham ud for at have skabt en sådan situation. Hvilket skamløst mod! I resten af Qawalien fortsætter Nusrat sine beskyldninger på endnu mere skamløs vis ved at sige:

*"Hvorfor gør du ikke en ende på denne pestilens af rigtigt og forkert og fortæller os sandheden bag denne sang
Grunden for ikke at fortælle det er meget klar
Med mennesker er du ikke oprigtig
Jeg forstår ikke hvad der faldt dig ind
Ingen mening kan jeg se med dette spil
Du er fuldstændig forvirret og rådvild"*

Efter at være kommet med sådanne oprørske og absurde udtalelser om Allah beskylder Fateh Ali, Allah for alskens religiøse oprør, og han runder af med beskyldningen "du er forvirret og rådvild".

Allah Den Almægtige siger i den Hellige Koran:

>> Sig til dem (O profet (fymh)): Vil I belære Allah om jeres religion?<<
(Surat-ul-Hujrat - 20)

Ser du kære læser, den lektion, som Fateh Ali giver, bliver kaldt ”troen på, at Gud eksisterer i alle ting, levende eller ikke-levende”. Jeg har ondt af Fateh Ali for hans ligegyldighed overfor Allahs Mægtighed og Integritet, på trods af at han har fået så meget falsk respekt, succes og popularitet i denne verden.

Se, hvordan vil han stå over for sin Skaber? Hans u-islamiske koncepter og ideer var ikke bare begrænset til ham selv. Han havde masser af tilhængere, som vil fortsætte med at tro på hans ideer.

Jeg tilkendegav mine meninger omkring Nusrats værker til ham, mens han var i live. Sørgeligt nok ville han ikke ubejlige sig med at overveje mine synspunkter. Jeg ønskede at hjælpe dengang, som jeg ønsker at hjælpe nu. Nu er min bekymring og ærgrelse rettet mod de mennesker, der er begyndt at tro på Fateh Alis Qawalier som en sand trosartikel.

Min inderlige bekymring for dem, der måtte komme på afveje p.g.a. sådanne Qawalier, bunder i læren fra vores Hellige Profet (saws). Allah har nævnt i Koranen, at:

*>> Måske vil du dræbe dig selv (O Muhammad (saws)) af sorg over deres trin.<<
(Surat-ul-Kahf - 6)*

Derfor må enhver, der nærer en stor kærlighed til den Hellige Profet i sit hjerte, føle sorg og bekymring for dem, som måtte blive ledt på afveje af blasfemiske og oprørske lærdomme fra folk som Fateh Ali.

Andet angreb

En af Nusrats mest kendte Qawalier handlede om Hazrat Ali (ra), i hvilken han siger:

*”Glem dig selv og bliv ved at sige
Ali Ali af dig beder vi
Hvorend du kigger dér er Ali
Det eneste rigtige er Ali
I dårlige tider bliv ved at sige Ali”*

Hvis du nu betragter disse vers, finder du intet andet end en tydelig modstrid med Islams grundlæggende princip om, at der findes ingen tilbedelsesværdige udover Allah. Det er ikke tilladt at bede om hjælp af andre end Allah. Alene Allah ved alt. Allah siger i Koranen:

*>> Frembring da ingen billeder eller lignelser af Allah,
thi Allah ved (alle ting), men I ved intet.<<
(Surat-ul-Nahl - 74)*

Men i førnævnte Qawali fortæller Fateh Ali os, at i tilfælde af enhver bekymring eller ethvert problem så søg Alis hjælp i stedet for Allahs. Han siger, at det er Ali, der er overalt, og dermed vil han enten have os til at tro på, at Hazrat Ali (ra) er ligestillet med Allah eller mægtigere end Ham. Hvilken måde kunne være hurtigere at indbyde Allahs vrede på end at tro på de ideer, som Nusrat prædiker.

I Surat-ul-Ra'd, vers 14 i den Hellige Koran siger Allah:

>> Ham tilkommer den sande bøn. Men de, som påkalder (andre guder) ved siden af Ham – de hører dem slet ikke – er kun at sammenligne med en, der strækker sine hænder ud mod vandet, for at det skal nå hans mund - og det når ham ikke. Og de vantros bøn er kun ødslet bort.<<
(Surat-ul-Ra'd - 14)

Nu, kære læser, har du set det koranske syn i de ovenstående vers, hvorimod en journalist udtaler på forsiden af en af Lahores lokale aviser "Daily Jang", at:

"Ligesom en modig soldat sværger ved Ali (dvs. påkalder Ali) inden han går på slagmarken, plejede Nusrat ligeledes at sværge ved Alis navn, når han gik på scenen for at synge".

Uvidende er den journalist om, at hvad han lovpriser, som en religiøs handling, i virkeligheden er en alvorlig uislamisk udtalelse, der er blevet bandlyst af Allah i Koranen. Hver gang den Hellige Profet (saws) gik på slagmarken, påkaldte han og sværgede udelukkende ved Allah, på trods af tilstedeværelsen af Hazrat Ali (ra) i de slag. Men i dag, når vore soldater går på slagmarken udtalende Alis navn i stedet for Allah, forkaster de fuldstændig læren fra Koran og Sunnah. Selvsagt fortjener sådanne soldater ingen hjælp fra Allah; de begår snarere en blasfemisk handling.

Tredje angreb

Først kaldte Nusrat Gud en forvirret og rådvild skabning, hvorefter han sammenlignede Allah med Hazrat Ali (ra). Se nu, hvordan han ophøjer sin yndlingshelgen Ali Hajveri, der tidligere er blevet nævnt som "Daata Sahib". Nusrat siger:

*"Ethvert bogstav i Daatas navn
Og Koranen er præcis de samme
Hvilke spørgsmål stiller du om min religion?
Tro på Daata er min religion
Når jeg ser Daatas ansigt
Føler jeg det som om Koranen bliver reciteret
Når jeg sværger ved Daatas navn
Bliver min tro virkelig tændt!
Takket være dig er mit udsyn bredt
Gennem dit ansigt ser jeg min Gud
Jeg vil blive ved at sværge ved dit navn
Indtil jeg også bliver det samme (dvs. en Daata)."*

Kære læser, jeg føler, at ovenstående Qawali ville få enhver gudsfrygtig muslim til at indse, at blot det at lytte til sådanne ideer er et åbenlyst oprør mod Gud. Allah fortalte Profeten (saws) i Surat-ul-Ra'd vers 36 i Koranen:

>> *Sig O Mohammed (saws): Det er alene blevet befalet mig, at jeg tjener Allah (alene), og at jeg ikke sætter (guder) ved siden af Ham. Til Ham (alene) kalder jeg jer, og til Ham (alene) vender jeg tilbage.<<*
(Surat-ul-Ra'd - 36)

Fjerde angreb

Aviserne rapporterede ligeledes, at "Nusrats sidste værk var baseret på vers skrevet af en anden meget berømt sufist/helgen *Baba Bullhay Shah*". Baba Bullhay Shah troede også på panteisme. Af denne grund fik et af hans digte titlen "Gud bliver mennesket". I dette digt fortæller han os, at ethvert dyr er Gud i det omfang, at Gud både er jægeren og det jagede. Og han siger, at han selv er en del af Gud. I de efterfølgende få vers af selvsamme digt fortæller han, at dem, der elsker Gud, ikke behøver at bekymre sig om nogen ting, de kan forlade de rene ting i livet og begå enhver forbudt gerning. Han siger endvidere: "Smid jeres bønner på bålet og betragt muslimernes faste som smuds og snavs". Han påstår, at Shahadah (Islams ed på Allahs enhed) er forældet. Disse påstande er baseret på hans overbevisning om, at han har forstået den rigtige mening med livet, fordi han opfatter sig selv som en del af Gud.

Dette, kære læser, er den såkaldt religiøse litteratur, som Nusrat kaldte en af de reneste former for religiøse værker, der nogen sinde er lavet. Hvis dette er rent, skal du forestille dig, hvordan det urene må være. Vores aviser, derimod, hyldede Fateh Ali for at bibringe værker af sådanne mennesker som Baba Bullhay Shahs til alverdens muslimers hjerter. Det er en konsekvens af sådanne forkyndelser, at nutidens muslimer ikke har nogen rigtig fornemmelse af Guds enhed.

Situationens tilstand er således, at Indiens hinduer, som kørte en sag i deres domstole med henblik på at bandlyse den Hellige Koran i Indien fordi den kalder afgudsdyrkere for helvedes beboere, var meget bedrøvede over Nusrat Fateh Alis død, der antagelig troede på Koranen. Kærligheden til Nusrat i indernes hjerter var åbenbart pga. foreneligheden af Nusrats ideer med Indiens hinduer. Havde Nusrat derimod forkyndt Koranens ægte budskab, ville hinduerne aldrig have accepteret ham så åbenhjertigt, som det var tilfældet. Når Nusrat optrådte i Calcutta, var der en menneskemængde på 150.000 indere. I slutningen af forestillingen skreg tilskuerne "O pakistanere, giv os Nusrat Qawal og tag Kashmir".

Jeg har ondt af Nusrat, fordi han var så stædigt oprørsk mod sin Skaber. Den ynkværdige Qawal klyngede sig til sine ideer og overbevisninger lige indtil sin død. BBC rapporterede, at Nusrat Fateh Ali lyttede til sin egen musik i sine sidste stunder, og da han døde, spillede musikken stadig.

Den Hellige Profet (saws) lærte muslimerne at bede til Allah, så Shahadah (den muslimske ed om, at ingen udover Allah er værd at tilbede) ville være på deres læber, når de døde. I stedet for at følge den Hellige Profets (saws) lære, valgte Nusrat at lytte til sine Qawalier selv i de sidste stunder af sit liv. Selv da hans legeme blev fløjet til Pakistan, spillede flyets anlæg Nusrats Qawalier i stedet for recitation af den Hellige Koran. Men jeg formoder, at Nusrat fik det, han altid havde ønsket sig, da han i en af sine Qawalier sagde:

*"Jeg vil lytte til dig og sige mine bønner
Hvis du lytter til mig og bliver en dranker*

Tiderne med at bede om tilgivelse fra Gud er ovre”

På dette tidspunkt er det værd at nævne, at en berømt britisk sanger, Cat Stevens, tilfældigvis læste Surat Yusuf i den Hellige Koran, og skønheden af den Hellige Koran gjorde et så stort indtryk på ham, at han begyndte at græde og omfavnede Islam. Han valgte det muslimske navn Yusuf Islam. Efter at han konverterede til Islam, udgav Yusuf et bånd, hvorpå han, over lyden af ørkenen i baggrunden, først reciterede den muslimske Adhan (kald til bøn), efterfulgt af et digt med lovprisninger af Islam og den Hellige Profet (saws), der går som følger:

”Hvilken smuk religion med en udsøgt lære. Jeg takker Almægtige Allah for alle Hans velsignelser.”

I sine digte lovpriser Yusuf Islam Allah og viser sin taknemmelighed. Men se nu, vores mester Qawal Nusrat Fateh Ali kopierede samme ørkenlyd og -landskab som baggrund for at synge en af de mest vulgære og uanstændige sange, der nogen sinde er blevet indspillet af en muslim. Han begynder med at lovprise en hindu-piges skønhed og med gentagne gange at sige Afreen, Afreen (al lovprisning til hende). Derefter kommer den kønne hindu-pige til syne i ørkenen og begynder at klæde sig af og lave skamløse bevægelser. Uanstændigheden fortsætter gennem hele sangen. Hvor meget spotter Fateh Ali ikke vores tro og overbevisning i denne afskyelige sang?

En muslim der formidler uanstændighed!!! Og det oven i købet ved at kopiere en idé, der oprindeligt var blevet brugt af Yusuf Islam på den reneste måde overhovedet.

Vores læsers opmærksomhed er blevet henledt på alle de ovenstående kendsgerninger med de mest oprigtige følelser, hvor målet er at få nutidens muslimer til at indse, at vi skal være klar over, hvad vi står over for. Islam lærer os Guds absolutte enhed, og Han er Den Højeste Magt. Vi skal udelukkende og kun følge Guds og vores Profet Muhammads (saws) lære. Der findes ingen anden vej. Men de uvidende elementer i vort samfund bliver åbenbart ledt på afveje af selv Qawaler og sangere, hvis mål ikke er at formidle Islam. En sådan måde at udbrede Islam på blev aldrig anerkendt hverken i Koranen eller af vores Profet Muhammad (saws). Vi har behov for at styrke vores tro ved at nærme os Koranen i stedet for Qawaler og andre sådanne selv-proklamerede helgener og sufister. Må Allah retlede os alle til den rette vej og redde os fra at afvige i vores religion.

Mysticisme eller kætteri

- en undersøgelse af Jalal-Ud-Deen Roomis mystiske poesi og lære

For noget tid tilbage foretog jeg en rejse til Iran og Tyrkiet. I løbet af denne omfattende rejse gjorde jeg det også til min hensigt at besøge Maulana Jalal-Ud-Deen Roomis gravsted - den berømte mystiske poet, der har imponeret Allama Iqbal så dybt. Jeg rejste fra Antakya til Konia, den berømte poets begravelsessted. Det var bidende koldt, da jeg nåede Maulana Roomis grav i den sidste del af en decembemat. Siden gravstedet var lukket på det tidspunkt, valgte jeg at opholde mig noget tid i en nærliggende moske. Det var en prægtig moske, som var blevet bygget af den osmanniske hersker Saleem. Snart kaldte al-muazzin til morgenbøn, og folk begyndte at strømme ind til bønnen. Jeg bemærkede en glatbarberet ung mand klædt i frakke og bukser komme ind i moskeen og gå op til et lille trækammer, der var bygget på den ene side af hovedsalen. I løbet af få minutter trådte den unge mand ud af kammeret, men nu havde han iklædt sig en kappe og en særlig slags hue. Med en bønnekæde i hånden gik den unge mand hen imod menneskene, der var samlet for at bede bønnen. Han gik direkte hen til det sted, der er beregnet til bønnelederen (Imaam). Jeg indså, at han var Imaam i moskeen. Han manglede bare et kunstigt skæg.

En mand på taget af selv samme trækammer kaldte Al-Iqamah, og bønnen begyndte. Efter bønnen skreg en mand fra den anden ende af moskeen, som havde bedt alene, nogle ord på arabisk, hvorefter folk samlede bønnekæder, der lå omkring dem, op og brugte dem til at recitere "Subhan Allah". Efterfølgende brugte de dem også til at recitere "Alhamdu Lillah" og "Allahu Akbar" og lavede fælles "du'aa". Jeg erfarede, at den samme praksis bliver fulgt i hele Tyrkiet.

Efter bønnen tilbragte jeg noget tid sammen med Imaamen. Han tog mig med til et godt hotel i kvarteret, og vi udvekslede synspunkter omkring diverse emner inklusive Jihaad. Vi var fuldstændig enige om flere punkter. På dette tidspunkt var Maulana Roomis gravsted blevet åbnet. Når du træder ind i Roomis gravsted, finder du mange grave. Maulana Roomis grav er den største og mest prominente af dem alle. Den er noget højere i hovedenden, hvor en turban er placeret. Indeni turbanen var der en stav, der lignede et hoved. På dette tidspunkt var de besøgende begyndt at strømme til. Kvinder og børn viste deres hyldest ved gravstedet og gik igen. Nogle af de besøgende rørte først ved graven af ærbødighed, hvorefter de berørte deres egen krop. De havde travlt med at fremføre ønsker og udføre bønner ved gravstedet.

En gik op til Maulana Roomis grav og begyndte at bede med ansigtet vendt mod graven i stedet for Ka'baen.

Maulana Roomis grav er placeret i en stor sal med tre afdelinger. En af disse afdelinger er fyldt med grave. Den udgør næsten halvdelen af salen. Den anden afdeling indeholder en samling af Koranisk kalligrafi sammen med kalligrafien fra Maulana Roomis populære Mathnavi. Disse kalligrafier er skrevet med guldskrift. Ved gravstedet er der også to bønnekæder med 990 sten i hver, og hver af disse sten er fem til syv gange større end en normal bønnekædesten. Hver enkelt af disse bønnekæder vejer omkring 9 kg.

Den tredje af salens afdelinger er musiksektionen. En ståltallerken sat op i denne afdeling bærer inskriptionen "Bemærk Mevlevi-musikken". En glasæske placeret i midten af denne sal indeholder den kappe, som Maulana Roomi har gået med. På alle sider af salen er der glasskabe. Alt hvad jeg kunne finde i disse skabe var fløjter, guitarer, trommer og violiner. På en af væggene hang et maleri af en mand spillende på violin.

Disse var altså Maulana Roomis relikvier, en underforstået besked til alle besøgende om at udbrede

og popularisere musik som et middel til at opnå spirituel ophøjelse.

Maulana Roomi er den største tyrkiske helgen, der er anerkendt i både officielle og uofficielle kredse, og hans grav er det største tilbedelsessted. Der findes også en årlig sammenkomst ved dette gravsted. Ved denne lejlighed iklæder tyrkere, som er tilknyttet mevlevisekten, sig særlige dragter og danser rundt om helgenens grav, og denne dans er kendt som mevlevidansen. Mænd og kvinder danser til trommeslag og fløjtetoner og opnår spirituelle højder.

Fra Roomis gravsted rejste jeg til Shamas Tabrez's grav, Roomis åndelige guide. Tilhængere, deriblandt kvinder ledsaget af børn, besøgte regelmæssigt gravstedet. De fleste af dem gik op til helgenens grav, fremførte ønsker og gik igen. Adskillige bønnekæder blev også placeret rundt omkring i gravstedet.

Roomis Mathnavi beretter om en hændelse med Maulana Roomi og Shamaz Tabrez. Den går således ud på, at Roomi engang var travlt optaget af sine studier ved kanten af en vandtank, da Shamas Tabrez tilfældigvis kom forbi. Shamas Tabrez spurgte Roomi om, hvilke bøger han læste i. Roomi undrede sig over, hvorfor Tabrez var nysgerrig omkring bøger, hvorefter Tabrez kylede bøgerne ned i tanken. Roomi var chokeret over dette tab. Han forsøgte at få Shamas Tabrez til at indse, at bøgerne indeholdt noget værdifuld viden, der ikke kunne samles igen. Efter dette dyppede Tabrez sin hånd ned i tanken og hev bøgerne op. Overraskende nok var de helt tørre og upåvirket af vandet. Roomi blev så dybt imponeret af dette, at han tog Shamas Tabrez som sin åndelige guide og læremester.

På min vej tilbage fra Tyrkiet gennemlæste jeg Maulana Roomis berømte Mathnavi. Mathnavi er en form for vers, i hvilke kupletterne rimer regelmæssigt. Maulana Roomis tilhængere rangerer hans Mathnavi på persisk på højde med den Hellige Koran. Dog ønsker vi at citere den danske gengivelse af nogle af hans vers, bare for at give vor læser en ide om deres generelle tilgang.

I et af sine rim siger den mystiske poet:

“Koranens ordlyd er kun en ydre form. Vær derfor ikke bekymret om disse ord. Disse ord har et indre, som igen har endnu et indre, der forbløffer ens sind og tanker. Dette indre har endnu et indre, som bedøver sindet. Det fjerde indre er ikke blevet set af andre end Allah. Alt i alt er der syv sådanne indre.”

Hvis ingen udover Allah er bekendt med disse indre realiteter, er der ingen umiddelbar visdom i at spørge om nogen forklaringer i forbindelse dermed. Efter min ydmyge mening har denne prædiken om indre kompliceret religionen og Koranen for den menige mand. Hanafierne var dristige nok til at ligestille deres fiqh-bog *Hadaya* med Koranen, hvorimod Hanafi mystikere og helgener påstod at være personificeringen af Gud.

Tilsvarende er Maulana Roomis Mathnavi æret som den persiske Koran. Al hæder til Allah! Den af Almægtige Allah åbenbaret Koran begynder med ordene:

“Al lovprisning til Allah, verdenernes Hersker”.

Den persiske koran, dvs. Mathnavi, begynder derimod med at omtale en violin. Åbningsverset lyder:

“Lyt til violinen, hvad har den at sige.

Den har en fortælling om adskillelse at berette”.

Mystikeren bliver derved motiveret til at lytte til violin. Det følgende vers siger, at violinen brænder med kærlighedens ild, og at dette kærlighedens begær er pakket ind i vin. Med andre ord handler den allerførste del i den “Persiske Koran” om kærlighedsbegær, adskillelser, vin og fløjte. Det er en besked til den mystiske helgen om at forville sig i fløjtemusik, og dermed få ham til at nå Allah (swt) gennem musik og vin.

Sukker og mysticisme - en interessant korrelation

Et andet af Mathnavis vers lyder således:

“Idet virkningen af sukker er hemmelighedsfuld, vil det efter nogen tid afføde et smertefuldt sted, der kræver operation!”

Det faldt mig ind, da jeg læste denne kuplet, at en helgen i Pakpattan (Pakistan) besidder den særlige egenskab at være en kilde til sukker. Der er vist ingen tvivl om, at nationen har indtaget alt for meget af mysticismens sukker, og at hele nationens krop derfor er blevet øm og kræver øjeblikkelig behandling. Ved Allahs nåde, de ægte tilhængere af Koranen og Sunnah udfører denne yderst vigtige operation, der er smertefuld for så mange.

Den største ømhed, som mysticismens sukkerslik har været skyld i, er filosofien, som alle mystikere deler. Maulana Roomi troede også på den, hvilket kommer til udtryk i de vers, som han skrev i lovprisning til sin åndelige guide og læremester Shamas Tabrez. Roomi skriver:

“Shamas Tabrez, en perfekt lyskilde: Han er som solen, én blandt Sandhedens lys. Han er solen, der oplyser hele verden. Hvis han nærmer sig en smule fra sit sted, ville alt brænde op. Hold dine læber og øjne lukket, hvis ikke hjertet af verdens sjæl skal tilintetgøres. Gå ikke efter ondskab og ødelæggelse. Og vær ikke nysgerrig omkring Shamas Tabrez.”

Maulana Roomi beskriver sin spirituelle guide som perfekt lys, et af Allahs lys, lyset der har oplyst hele verden. Han tilføjer, at hvis dette lys nærmer sig bare en anelse, så ville alt brænde op. I den næste kuplet forsøger Roomi at fastslå, at Shamas Tabrez er inkarnationen af Allah, men han tør ikke ytre sådan en ting i frygt for, at det kunne skabe problemer. Han har derfor syet sine læber sammen og lukket øjnene og besluttet ikke at være nysgerrig angående Shamas Tabrez, da han er Guds inkarnation på jorden.

Omar (ra) i søgen efter aldrende fløjtespiller

Maulana Roomi begynder sin Mathnavi med at omtale en fløjte, og han er meget rørt over dens melodiose tone. Ifølge ham er fløjtens melodi rent faktisk dens råb om adskillelse.

Roomi er så besat af fløjtens toner, at han har fortalt en længere historie om instrumentet. Historien siger, at der var en gammel 70-årig mand i Medina. En dag gik det op for ham, at døden nærmede sig, men at han ikke havde opsparret gode gerninger. Derfor henvendte han sig til Herren således:

“Jeg er værdiløs og venter nu dit kald. Jeg vil dog spille violin for dig og være din slave.”

Derefter greb han sin violin og begyndte at søge efter Herren. Han gik grædende ind på Medinas gravplads. Han spillede violin for sit hjerte og sænkede derefter hovedet, brugte violinen som pude og lagde sig på en grav. Der faldt han i søvn, eller rettere hans sjæl forlod kroppen og efterlod violinen og dens tone. Det var synet af en gammel mand, sammenkrøbet på en grav og i gang med at spille violin til det sidste.

Fortællingens anden scene er fortalt af Roomi på denne måde:

I samme øjeblik indgød Allah søvn i (kaliffen) Omar (ra) i en grad, han ikke kunne kæmpe imod. Overrasket som han var, da dette ikke var noget, han havde for vane, faldt det ham ind, at der måtte være et formål med denne pludselige hændelse. Han sænkede derfor hovedet og sov. I en drøm hørte han Herren tale, og han hørte det med sine sanser. Omar (ra) hørte stemmen sige:

“O Omar, frigør en af vore fra nød. Det er en af vore elskede og nære mænd. Derfor, gå hen til gravpladsen. O Omar, tag hele syv hundreder mønter fra den offentlige kasse (Bait-ul-maal) og giv denne sum til vor udvalgte ven på graven. Bed ham om at tage imod dette indtil videre og bed ham om forladelse ved at sige: Dette er en symbolsk pris for at spille på violin. Brug af den, og når den er opbrugt, må du endelig komme igen.”

Overvældet af denne instruks vågnede Omar (ra) og gjorde sig klar til at tjene den aldrende mand. Omar (ra) styrtede hen til gravpladsen med en pung indeholdende pengene, og ledte ivrigt efter manden. Han kiggede overalt på pladsen, men fandt ingen udover denne ældre mand. Overbevist om at dette ikke kunne være den mand, han søgte, ledte han igen alle steder, indtil han var udmattet, men ingen bortset fra den gamle mand kom til syne. Han sagde til sig selv:

“Allah fortalte mig om en mand, der er hellig, troende og værdig til guddommelige velsignelser. Hvordan kan en violinspiller være sådan en udvalgt slave af Herren? Dette er i sandhed en stor og hemmelig gåde”.

Endnu engang gik han igennem gravpladsen, som en sulten løve går igennem junglen. Slutteligt blev han sikker på, at han havde fået til opgave at mødes med denne gamle mand. Han nærmede sig den gamle mand og satte sig med al respekt ved hans side.

Pludselig nøs Omar (ra). Dette vækkede den gamle mand, der satte sig op. Da han så Omar (ra), blev han urolig og besluttede sig for at gå, alt imens han rystede. Den stakkels mand troede, at han var fortabt, da det i sandhed var uheldigt, at en fattig violinspiller skulle stå til regnskab. Da Omar (ra) så på den gamle mand, gik det op for ham, at han skammede sig og var blevet bleg, og han sagde til ham:

“Vær ikke urolig og prøv ikke at flygte fra mig. Jeg kommer med glædelig besked til dig fra din Herre. Allah har talt så godt om dig, at Omar nu står her som din beundrer og kære ven. Allah har sendt dig sine hilsner og har spurgt til, hvordan du har det midt i så mange lidelser og prøvelser. Her er en lille pris som belønning for dit violinspil. Brug derfor denne sum penge og kom derefter tilbage igen.”

Hvad så? Vores poet fortæller os, at den gamle mand knækkede sin violin, idet hans elskede havde talt til ham, fordi han hele tiden spillede på violin. Den næste kuplet fortæller os endvidere, at:

“Han følte sig så forvirret, og i denne mentale tilstand ophøjedes han fra jordens og himlens grænser.”

Med andre ord mistede denne mand sin identitet for at blive ét med Allah, mens Omar (ra) gik ubemærket tilbage.

Hvilken besked ville Maulana Roomi give sine tilhængere med hele denne historie? En person som Omar (ra) bliver sat til at lede efter en violinspiller og give ham en donation, hvorefter den hellige aldrende mand, sangeren, opnår evigheden og efterlader Omar (ra) i stikken. Alt dette er uden tvivl et eventyr og en satanisk åbenbaring til Roomi, hvilket blev en del af det, som betegnes det persiske sprogs koran. Tillad mig at sige at denne store mystiske poet fra Tyrkiet, Maulana Roomi, har ledt hele nationer til gravtilbedelse ved at finde på en fortælling om en aldrende violinspiller, der falder på en grav i Medina. Ved Allah, bare at forestille sig en 70-årig mand spille på violin på en grav under Omars (ra) kalifat kan få ens hår til at rejse sig. Må Allah redde os fra sådanne sataniske forestillinger.

Opfordring til gravtilbedelse

Bayazid Bustami var en kendt mystisk helgen. Maulana Roomi omtaler ham på følgende måde:

Engang sagde Bayazid: Så og så mange år efter min død vil der blive født en helgen på den og den dato. Han vil blive kaldt Abul Hasan Kharqani. Han vil være en større helgen end mig i rang. På præcis den dato, som Bayazid havde fortalt om, blev Abul Hasan født.

Ved flere lejligheder citerede Abul Hasan, Bayazid for at have sagt, at Abul Hasan vil blive min følger og acceptere mit profetskab. Hver morgen vil han få inspiration fra min grav. Han vil besøge min grav hver morgen for at få frisk lærdom og instruktioner, og med tiden vil han, grundet tæt forbindelse med min grav, udvikle sig til en retledet spirituel guide. I overensstemmelse med Bayazids udtalelser besøgte Abul Hasan hver morgen pligtsomt hans grav, hvor han mediterede, mens han sad ved hovedenden, indtil det blev tid til Chasht-bønnen (kort før middag). En dag, da han ankom til graven, fandt han den dækket af sne. Han blev chokeret, men snart hørte han Bayazid sige fra graven:

“Lo, jeg kalder på dig. Lo, skynd dig hen til mig.”

Kære læser! Dette er et glimt fra “koranen på persisk”, der prædiker om gravtilbedelse. I modsætning til det siger Allah i Koranen:

>>Se, de som I påkalder ved siden af Allah, (er) tjenere ligesom I selv
Påkald dem da og lad dem svare jer, hvis I er sandfærdige . <<
(Surat-ul-A´raf - 194)

Det er underforstået i det Koraniske vers, at de døde i gravene ikke hører eller kan høre din kalden, idet de ellers ville svare dig. Roomi, derimod, virker til at afvise dette ved at påstå, at Bayazid besvarede Abul Hasans kalden. Må Allah beskytte os mod at udfordre Koranen.

Disciple dolker deres spirituelle guide

Ikke nok med at gå imod Koranen, så har disse sufier (mystikere) oven i købet erklæret guddommelighed. Maulana Roomi fortæller videre om Bayazid, der i sine disciples tilstedeværelse har sagt:

“Jeg er ren. Hvad er der at sige om min nåde!”

I endnu en beretning fortæller Roomi med stolthed:

Engang sagde Bayazid, ‘Der er ingen gud udover mig. Tag jer i agt, tilbed mig!’ Efter noget tid, da beruselsestilstanden var ovre, spurgte disciplene ham om, hvad han havde sagt. Til dette fortalte Bayazid dem ‘Dolk mig, hvis jeg siger det samme igen, fordi Allah er fri for en fysisk krop, mens jeg har en. Hvis jeg gør det igen, burde I dræbe mig’. Helgenen blev dog påvirket igen, hvorved han sagde ‘Der er ingen undtagen gud i min kappe’. Da de hørte dette, begyndte hans disciple at slå ham med stave i overensstemmelse med hans instruktioner, mens de mere troende greb sværd og angreb ham. Men se! Helgenen tog slet ikke skade af alt dette. Tværtimod mistede de, der forsøgte at hugge hovedet af helgenen, selv deres hoveder, og de, der dolkede helgenen i brystet fik selv sår i brystet. Og da folk ankom, fandt de disciplene blødende eller uden hoveder, mens helgenen stod uberørt og ved godt helbred.”

Roomi antyder med denne hændelse, at Bayazid var selveste Gud, som ikke kunne beskadiges af en kniv. Dette stemmer overens med teorien om panteisme. De kristne tog Kristus som søn af Gud, medens vore mystiske helgener går længere endnu og påstår selv at være Gud.

Bayazid laver tawaf hos en anden helgen

Roomi fortæller endnu en af Bayazids hændelser. Han skriver:

“Bayazid rejste på pilgrimsrejse mod Ka’baen. Undervejs ville han søge og mødes med en retroende mand. En dag stødte han på en person, som var en mesterhelgen. Han satte sig ved siden af ham og spurgte til hans helbred. Mesterhelgenen udspurgte ham om hans mission, hvortil Bayazid svarede, at han var på vej til Ka’baen grundet hans kærlighed til Herren. Mesterhelgenen spurgte om omkostningerne i forbindelse med det. Bayazid svarede, at det sandsynligvis ville koste ham omkring 200 sølvmonter. Da han hørte dette, bad mesterhelgenen Bayazid om at gå omkring

ham syv gange, da det var en større dyd end pilgrimsfærden. ‘Hvad angår de 200 sølvmonter, giv mig dem og vær vis på, at du har fuldført Hajj. Nu du har set mig, er det som om, du har set Herren. At tjene mig svarer til tilbedelse af Allah og Hans lovprisninger. Tag dig i agt, formod aldrig, at Allah er forskellig fra mig!’”

Beretningen ender med kupletten:

“Bayazid lærte disse gyldne principper udenad og tog dem til sig ligeså tæt, som en kvinde går med ørenringe”.

Ikke mere ‘Mig’ og ‘Dig’

I kapitel 1 i sin Mathnavi beretter Roomi:

“En mand bankede på hans vens dør. Vennen spurgte, hvem der var ved døren. Den besøgende sagde ‘Mig’, hvortil vennen indenfor sagde ‘Gå med dig, mand, gå! Det er endnu ikke tid til at mødes, da du stadig ikke har mistet dit ego. Du fortjener at komme i helvedesilden.’ Den besøgende skammede sig og gik væk. Han tilbragte et helt år med at rejse fra sted til sted og udføre mystisk meditation. Derefter vendte han tilbage og kaldte yderst forsigtigt og respektfuldt ved den samme vens dør, for ikke at irritere vennen. Vennen indenfor spurgte endnu engang, hvem der var ved døren. Den besøgende svarede ‘Kære, det er ligeledes dig ved døren.’ Til dette sagde beboeren ‘Nu du har mistet din identitet, og der nu ikke længere er nogen forskel overhovedet mellem dig og mig, må du komme ind, da der ikke er plads til to’.”

Da jeg læste videre på denne beretning i Roomis Mathnavi, undrede jeg mig over, hvad der ville ske efterfølgende, især med hensyn til hustruerne. Man kan forestille sig de besværligheder, der måtte opstå på denne baggrund, idet Roomi siger:

“Den, som skelner mellem ‘mig’ og ‘dig’ ved døren, bliver bortvist fra døren og er en af helvedes beboere”.

Ligeledes siger han:

“Når alt bliver til ét, slutter den uafhængige eksistens, og ideen om ‘mig’ og ‘dig’ fordamper”.

Fødselsveer

Roomi skriver, at idet en gravid kvinde får veer, er hun tvunget til at give afkald på hendes slør. Og uden fødselsveer er en barnefødsel ikke mulig. Roomi anvender dette forslag til støtte for panteismens filosofi og sammenligner det med synspunkterne af de mystikere, der påstår at være Gud. Roomi betragter denne påstand som værende noget betroet. Derfor siger han:

"Dette er en sikkerhed, der lever i hjertet, og jeg er gravid. Og disse råd er som en jordemoder. Jordemoderen siger, at kvinden ikke har veer, selvom smerten

er nødvendig, idet smerte alene muliggør barnefødslen".

Det at være betroet med guddommelighed er skjult i en mystikers hjerte, og det er dette, som skaber en smertefuld tilstand, der minder om fødselsveer i mystikerne. Det er essentielt, at de gør sig fri af denne byrde og gør krav på at være Gud. Dem, der fraråder denne "fødsel", kan sammenlignes med jordemoderen, som tilbyder at give råd ved fraværet af smerter ved barnefødsel. Veerne er nødvendige, fordi fødslen kun er mulig gennem smerter. På tilsvarende måde oplever en mystiker veer grundet panteismens graviditet, og disse smerter vil kun ophøre, når han "føder" kravet om at være Gud, ifølge Roomi.

Roomi henviser til Mansoor Al-Hallajs påstand 'Ana-l-Haq' (jeg er Sandheden). Ifølge Roomi var denne erklæring af Mansoor i høj grad en velsignelse for ham, fordi alle hans indre smerter forsvandt med denne påstand.

Konklusionen, der kan drages på baggrund af dette, er, at enhver mystiker har indre smerter, og disse smerter forsvinder kun, når han erklærer at være blevet Gud. Må Allah beskytte os fra sådanne smerter, da de i virkeligheden er sataniske inspirationer, som driver mennesket til at påstå at have opløst Gud. Det er noget helt normalt for sufier at formulere falske ahadith, finde på grundløse eventyr og historier samt at fremstille fuldstændig værdiløse hændelser som noget overnaturligt. Vi henviser til noget af alt dette, fra Roomis Mathnavi, for at åbne vore læsers øjne for disse ting.

Profeten (saws) fortæller Alis tjener, at han vil dræbe sin herre

Roomi skriver:

“En dag hviskede Allahs Sendebud (fvmh) til Alis tjener ‘en dag vil du hugge hovedet af Ali’.”

Efterfølgende citerer Roomi Ali for at have sagt:

“Han (tjeneren) kom og knælede foran mig og skreg igen og igen med hovedet lagt på mine fødder ’O Ali, skynd dig at dræbe mig, så at jeg ikke oplever en rædsom stund (hvor jeg dræber dig). Jeg tilgiver dig, så udgyd mit blod’.”

Til dette sagde Ali:

“Vær ikke bekymret, jeg vil være din beskytter, for jeg er sjælenes Herre og er ikke slavebundet af min fysiske tilstand.”

Yahya og Jesus knælende i deres mødres livmodere

I endnu en af hans falske fortællinger siger Roomi:

“Mens Yahyas (fvmh) moder var gravid med ham, sad hun foran Maria. Hun sagde til Maria i en lav tone ’Jeg tror, at du bærer på en konge i din mave, som besidder en høj grad og er et oplyst sendebud. For idet jeg nærmede mig dig, knælede dette vise barn i min mave for ham. Spædbarnet i

min mave knælede for spædbarnet i din mave, og dette gav smerter i min krop'. Maria sagde 'Jeg mærkede ligeledes spædbarnet i min mave knæle for spædbarnet i din mave.'

Satan og Adam (fvmh)

Roomi beretter også, at:

“Engang så Adam ned på Satan og grinede af ham. Dette kunne Allah dog ikke lide. Derfor irttesatte Han Adam ved at sige 'Jeg kender i sandhed dine skjulte hemmeligheder. Hvis Jeg ønskede det, kunne Jeg afsløre hundreder af menneskers hemmeligheder samt konvertere hundreder af sataner til muslimer. Da han hørte dette, bad Adam om tilgivelse og sagde, at han aldrig ville se ned på Satan'.”

Kære læser! Her vil Roomi have os til at tro på, at Allah skældte Adam ud for at se ned på Satan, hvorefter Adam søgte tilgivelse for sin holdning. Mystikernes ideer er i sandhed mærkelige.

Om helgenernes udmærkelse

En helgen begår selvmord

Roomi siger:

“En kristen præst konverterede og blev en helgen. Han lukkede sig selv inde i fyrre dage, hvorefter han begik selvmord for at slippe for sig selv. Folk stimlede sig ved hans grav. Gud alene kender deres antal. De sørgende hev sig i håret og rev deres beklædning i stykker over hans død. De blev set kastende støv på deres hoveder. I en hel måned græd folk ved hans grav. De sørgede alle over hans død, fra kongen ned til masserne, de højeste såvel som de laveste.”

Javel! Her begår en såkaldt helgen selvmord. I stedet for at fordømme denne uhellige gerning, lovpriser Roomi ham for at gøre en ende på sig selv og retfærdiggør de sørgendes handlinger ved hans grav.

Knælen for en helgen

Roomi beretter:

“Engang sad Ibrahim Adham ved en flodbred. Denne spirituelle konge var travlt optaget med at reparere sin kappe. En stammeleder kom tilfældigvis forbi. Han genkendte sheikhen og knælede foran ham. Kongen kastede nålen, som han havde i hånden, i floden og kaldte så efter den. Lo, hundredetusinder af fisk kom til syne ved vandoverfladen, alle sammen bærende på en guldnål mellem læberne. De talte således 'O sheikh! Tag disse nåle sendt af Allah!' Sheikhen nægtede derimod at modtage disse nåle og bad om sin oprindelige nål. Kort efter dukkede en fisk op med nålen. Stammelederen var vidne til alt dette og blev ked af, at fiskene var bevidste om helgenernes udmærkelse, hvorimod han, som menneske, var uvidende om det. Fiskene, der var bevidste om

helgenernes storhed, bød sig til den hellige mand, mens menneskene var så uheldige, at de ikke tog sig af ham.“

Opkast forvandles til perler

Roomi skriver også i sin Mathnavi, at en hellig mand engang kastede op i en gryde for at fjerne en persons ulykkesageligheder, hvorefter gryden var fuld af perler.

Vers, der lovpriser helgenerne

Roomi siger:

“Bayazid fandt den sande vej i overfloden af dette lys. Og Gud velsignede ham med titlen ‘Qutbul Aarifeen’ eller ‘lederen af dem, som kender sandheden’.”

Hvilken stor og uberettiget løgn Roomi opdigter om Allah. Allah, derimod, udstiller sådanne påstande i Koranen:

*>> I tilbeder ikke ved siden af Ham andet end navne, som
I har opfundet, I og jeres fædre.
Allah har ikke åbenbaret nogen fuldmagt for dem. <<
(Surat Yusuf - 40)*

Og hvordan kan sådan en åbenbaring overhovedet finde sted, når åbenbaringsprocessen endte med Allahs sidste Sendebud? Hvordan velsignede Allah således Bayazid med titlen ’Qutbul Aarifeen’?

I det næste vers siger Roomi:

“Menneskets skæbne er i helgenernes hænder - De skal være lydige som kvæg, hvilket en vis mand burde forstå.”

Der opfordres til, at mennesket burde give afkald på sit intellekt og blindt tilbede helgenerne, fordi de kontrollerer hans skæbne.

I det følgende vers siger Roomi:

“Mount Toor begyndte at danse pga. Moses’ lys. Det blev til en perfekt fejlfri helgen.”

Prædiker dette vers ikke til fordel for tilbedelse af bjerge og sten? Jf. Roomi blev Mount Toor ikke blot til en helgen. Det blev også rensset for alle svagheder. Det blev set danse. Og hvis Mount Toor danser, hvordan kan helgenerne så ikke følge trop? Derfor må helgenerne og de hellige mænd ligeledes danse sammen.

Hvorfor helgener opdigter falske ahadith

Hele bundter af opdigtede ahadith er blevet introduceret af disse mystiske helgener. Roomis Mathnavi nævner også utallige ahadith, der hverken har nogen referencer eller overhovedet eksisterer i ahadith samlingerne. Roomi har f.eks. nedskrevet følgende falske hadith:

“Den, hvis hensigt er at komme i selskab med Allah, burde sidde i mystikerens selskab.”

I en anden falsk hadith er Allah citeret som at have sagt:

“Jeg var en skjult skat, og Jeg ønskede at blive kendt. Derfor skabte Jeg skabningerne for at blive kendt.”

I endnu en af disse ahadith citerer Roomi:

“O Profet, hvis ikke det var for dig, ville Jeg ikke have skabt universet.”

Og ligeledes:

“Dø inden døden.”

Roomi beretter også en opdigtet historie i form af en hadith:

“En vantro kvinde kom til Allahs Sendebud (saws). Hun var væge for et spædbarn på to måneder. Spædbarnet tiltalte Profeten (saws) og sagde 'O Allahs Sendebud (saws), mine hilsener til dig! Vi er kommet for dig!' Moderen sagde til barnet 'Hvordan kan du bevidne, at han er en profet? Hvem fortalte dig dette?' Barnet svarede 'Allah og Gabriel, og se, de er der over dit hoved!' I det samme nåede en duft fra Himlen dem, og både moderen og barnet lugtede den.”

En anden opdigtet hadith rapporterer, at Allahs Sendebud (saws) har sagt:

“Vi vender tilbage fra den mindre jihad til den større jihad.”

I mystikernes øjne er krig mod de vantro mindre jihad, mens rensningen af ens indre er større jihad. I modsætning til dette citeres i en sahih (sand) hadith, samlet af Bukhari, Allahs Sendebud (saws) som havende sagt i utvivlsomme vendinger, at der ingen erstatning er for jihad. Profeten (saws) erklærede jihad som den største form for tilbedelse og sagde også, at dem, der udfører jihad, er de overlegne folk. Profeten (saws) benævnte ligeledes jihad som Islams spydspids. Men mystikerne virker som om de har mistet enhver forbindelse til Sahih Bukhari og Sahih Muslim, hvilket burde fremgå af følgende af Roomis observationer angående Bukhari og Muslim:

“Rens dig selv af dine (menneskelige) egenskaber, så du er i stand til at se dit rene jeg, og du i dit hjerte kan se profeternes visdom.

Uden hjælp fra Bogen, uden gentagen og Lærerne. Profeten (saws) sagde 'I min Ummah (nation) er der én, som vil dele min essens og min energi.

Hans sjæl vil kigge på mig med det lys, gennem hvilket jeg ser dem, uden Sahihain (Bukhari og

Muslim), ahadith og samlerne. Drikken indeholder nærmere vand til evigt liv’.”

Dermed har Roomi kategorisk udtalt, at der ikke er grund til at gennemlæse eller undersøge Bukhari, Muslim og de andre hadith samlinger samt deres samlere. Derimod argumenterer han, at profeternes lærdom vil blive bedømt gennem hjertet. Roomi påstår ligeledes, at Allahs Sendebud (saws) har sagt, at ’sufiens (mystikerens) ånd vil se mig gennem det lys, med hvilket jeg ser dem.’ Mystikerne har derfor tilladelse til at opdigte ahadith grundet deres spirituelle bånd til Profeten (saws), og fordi de modtager inspiration direkte fra Profeten (saws).

Alt dette er i klar modstrid med Profetens (saws) følgende berømte hadith:

“Den, der tilskriver noget til mig, som jeg ikke har sagt, vil få helvede som sit bosted.” (Bukhari, Muslim)

Må jeg minde min læser om, at Roomi levede i den muslimske Ummahs dekadence-periode. Det var tiden, hvor Genghis og Hulagu plyndrede byen Bagdad. I den periode var mysticisme, gravtilbedelse og helgentilbedelse på deres højeste. Der herskede udbredt undertrykkelse, og folk søgte tilflugt i mysticismen af frustration. Symbolsk udtrykt var der her ganske enkelt tale om det klassiske eksempel med en due, der, efter at have fået øje på en sulten kat, lukker øjnene og tror, at dette vil redde dens liv. Muslimerne på Roomis tid havde forladt jihad til fordel for mysticisme. Idet de ikke magtede at gribe våbnene, lukkede de blot øjnene ligesom duen.

Og Roomi taler for denne filosofi ved at sige:

“Gud har givet helgenerne evnen til at kalde en affyret pil tilbage.”

Således var Roomis og andre mystikers synspunkter. I en rejsebeskrivelse af Ibn-Batuta, en eminent historiker fra det 7. århundrede EH (efter Hijra), fremgår det, at den islamiske verden dengang var fuld af sådanne mystikere, helgener og andre såkaldt hellige mænd. Der var utallige helgengrave og hellige steder. Hellige mænds gravsteder virkede til at udbrede skatte alle steder.

Men det var den samme periode, hvori den muslimske Ummah var ramt af Allahs vrede. Genghis og Hulagu begik folkemord på muslimerne og byggede minareter af deres hoveder. Og gennem hele den tid var der ikke et eneste tilfælde, hvor det lykkedes for nogen helgen at kalde en pil tilbage. I stedet blev deres kroppe gennemhullet af fjendens pile.

En mystiker blandt mujahideen

Roomis Mathnavi nævner overhovedet intet om jihad. Dog er der en interessant fortælling omhandlende en mystiker blandt mujahideen. Roomi fortæller:

“En mystiker ledsagede en jihad-ekspedition. Idet kampene brød ud, foretrak han at blive sammen med de svage i stedet for at deltage i slaget. Al-mujahideen vandt slaget og kom tilbage med krigsbyttet. De tilbød mystikeren en del af byttet, men han afslog med den begrundelse, at han ikke var berettiget, da han ikke havde deltaget i kampene. Al-mujahideen blev rørt over hans fortrydende holdning og foreslog ham at dræbe en af fjenderne, som de havde taget til fange, og dermed opnå en status som Ghazi. Mystikeren var tilfreds med dette forslag og samlede mod til gerningen. En

bundet fange blev ført til ham. Men da mystikeren efterfølgende var meget længe om at vende tilbage, blev al-mujahideen bekymret. De kom derfor hen til mystikeren og så et chokerende syn. Mystikeren lå på jorden, med fangen siddende på brystet, og var ved at blive kvalt. Da de så dette, reddede al-mujahideen mystikeren, hvorefter de spurgte ham om, hvad der var sket. Den rædselsslagne mystiker fortalte dem, at lige som han havde til hensigt at hugge hovedet af fangen, sendte sidstnævnte ham et vredt blik, der tog alt modet fra ham, og han faldt sammen.“

Denne episode er blevet berettet af Roomi i hans berømte Mathnavi, og den illustrerer tydeligt muslimernes tilstand på daværende tidspunkt. De muslimske masser havde dengang forladt jihad og søgt tilflugt i mysticisme. Derfor er det ikke spor overraskende, at de ikke engang havde mod til at bekæmpe lænkede fjender.

Det foregående var en kort gennemgang af Roomis Mathnavi, bogen der er rangeret som den persiske koran. Og det er en skam, at den slags bøger er blevet undervist i vore religiøse skoler i århundreder. Da jeg tog mig mod til at påpege dens forkerte antagelse, blev det fremført, at Mathnavi kun blev undervist til at lære det persiske sprog, men det er ingen undskyldning. En bog fyldt med polyteistisk skidt og opdigtede ahadith, og som oven i købet gør nar ad religiøse begreber, er blevet inkluderet i religiøse studerendes pensum, og dette tiltag bliver forsvaret med, at Mathnavi, i kraft af at være et kunststykke indenfor persisk litteratur, udelukkende benyttes til undervisning af det persiske sprog. Dette er sandelig et latterligt argument.

Det selv samme argument bliver fremført i forbindelse med anvendelsen af de fleste vulgære engelske romaner til engelskstuderende. Dette argument illustrerer graden af skændsel og elendighed. Undervisning i persisk er ikke nødvendig for at mestre religionen. Koranen samt ahadith er på arabisk. Selvom det antages, at kendskab til persisk er vigtigt, er det så ikke muligt at udarbejde nogle værker omkring Profetens (saws) liv, hans nære efterfølgeres (ra) liv samt kommentarer til ahadith? Et såkaldt litterært mesterstykke har hånet og knust den grundlæggende lære i Koranen og Sunna'en i århundreder, og været fortaler for vulgaritet og skamløshed i litteraturens navn og spredt ondskab under religionens dække, alt imens de religiøse kredse har vendt deres blinde øje til alt dette.

Da jeg forlod Konya og Maulana Roomis gravsted, havde jeg ondt af muslimerne gennem de sidste mange århundreder, der havde lidt under alle former for ydmygelser og skændsel som følge af at have forladt jihad og i stedet søgt tilflugt i mysticisme. Min rejse endte dog med et gran af håb, idet jeg erindrede Sultan Muhammad Fatehs mange erobringer, heriblandt Istanbul. Jeg løftede mine hænder og bad til Allah, at Han måtte føre den muslimske Ummah ud af mysticismens afgrund og gøre muslimerne til sande kæmpere for Allahs vej og for Hans Deen.

Panteisme Wahdat-ul-Wajood

(Den blasfemiske tro på, at alting er gud, og at gud er i alting,
uanset om det er levende eller dødt.)

Citater af sufierne

Mine læsere husker nok den historie om en pir (en helgen), som jeg fortalte i mine urdu bøger. Den indeholdt forfærdelige men oprørende detaljer om den onde tro, som de dråbevis hælder i deres tilhængeres hjerner. Essensen i denne historie var panteismens doktrin (wahdat-ul-wajood), i samme stil som en række andre begivenheder og hokusfokus historier, der stammede fra helgenmausoleernes og -gravens tilhængere, som bøjer sig for deres pirs. Sufidigte er også blevet udgivet på siderne af vores urdu magasiner. Jeg har brugt fundamentet, Koranen og Sunnaen, til kritisk at analysere poetiske gengivelser af en række poeter. Jeg måtte til slut konstatere, at de alle varslende om en mystisk tankegang, der generelt er kendt som wahdat-ul-wajood (panteisme).

Jeg mødtes med mange hindu Pundits (præster) og Bhagats (hindu sufi). Dette ledte til den væsentlige konklusion, at der eksisterer utvivlsomme paralleller mellem den muslimske mystiske tankegang og dennes hindu modstykke. Begge bygger på doktrinen panteisme. Interessant nok kan det samme begreb også findes i buddhisme og i kristen mystik. Det virker passende at holde de muslimske, kristne og hinduistiske sufiers mystiske indfaldsvinkel for øje, før vi går i detaljer med emnet.

Mødet med en Bhagat (en hindu sufi)

Jeg havde engang en lang diskussion med en bhagat. I diskussionens forløb besvarede han mine spørgsmål, hvorpå han benægtede tilbedelse af afguder (andre end Allah). Han påstod derimod, at han og andre hinduer kun forguede den smukke kunst af udhuggede sten og skulpturer. Jeg argumenterede, at en sådan kunst var ubrugelig, da den ødelægger troen. Når alt kommer til alt, er en afgudsstatue en kopi af en mand, og den sidstnævnte er originalen og dermed mange gange flottere end den førstnævnte. Det betyder nu ikke, at man skal begynde at tilbede mennesket, da det er Guds vidunderlige skabning. Dette er fuldstændig meningsløst.

Bhagaten var af den opfattelse, at mennesket er refleksionen af Gud, og således er også alle andre ting. Dette er præcis den samme indfaldsvinkel, som mysticismen er rodfæstet i. Han nævnte endda også Garanth Sahib (religiøse skrifter fra sikh religionen) og poesi af Shah Abdul-Latif Bhattai som støtte for hans syn på religioners mysticisme. Han sagde, at ”mysticisme er den ultimative nøgle til menneskehedens frelse. Det hjælper os med at komme ud af fødselscyklusen og frigør vores sjæl fra vores krop, og således opnås sammensmeltningen med det højeste væsen (Gud).”

Resultatet blev da, at hans beskrivelse af mysticismen var essensen i hinduismen.

Panteisme i kristendommen

Sankt Paul er den største talsmand for panteisme i kristendommen. Ved et mærkeligt sammentræf er han også den største missionær for denne religion. Han har disse ord at sige i denne sammenhæng:

”Konstant bliver vi ved med at sammensmelte med det højeste væsen (Gud). Når sådan en sammensmeltning opstår mellem to ting, kan man ikke skelne imellem dem. Jeg opløses ind i Ham og Han ind i mig. Ved Gud! Nu forbliver der ingen forskel mellem Ham og jeg.”

Skt. Augustine understreger dette mere præcist. Han siger:

O min Herre! Jeg vandrede ud som

*et fortabt får. Søger dig
Med bekymret fornuft uden succes
Jeg drog rundt i gader og stræder
Af byen af denne jord søger dig
Og jeg fandt dig ikke
Fordi jeg forgæves søgte ham
Som var inde i mig.*

Moder Teresa, der døde for nyligt, blev set som en helgen af katolikkerne. Hun sagde engang i et interview: ”Jeg ser Gud i enhver. Når jeg plejer spedalske patienter, føler jeg mig, som om jeg er Gud. Er det ikke en fascinerende oplevelse.”

Ligeledes i Castros Cuba blev en grav fundet med en mand, der hed Che Guevera, og som blev myrdet omkring 30 år siden. Hans krop blev taget ud af graven, og han blev derefter båret rundt i landet. Folket bøjede sig for ham, som om han var en helgen.

Newsweek skrev om ham: ”Sidste års førstepræmie maleri, malet af den 17-årige Santa Clara beboer, er et idealistisk billede af den ateistiske Che. Det blev fremstillet præcist som det traditionelle billede af Jesus Kristus. Dens titel er ”You in me, me in you”!”

Konklusionen fra de to ovenstående eksempler er, at panteisme ikke er ukendt for de kristne. Allah Den Almægtige har givet en meget kraftig benægtelse af denne doktrin (wahdat-ul-wajood) i Koranen:

*”Sig; Han er Allah, Den Eneste Ene
Allah Den Uafhængige, af Hvem alt afhænger
Han avler ikke og er ikke avlet
Der er ingen (intet) som er Ham lig.”
(Surat-ul-Ikhlās – 1-4)*

Vore sufier glemte uheldigvis den lektion i deres Herres enhed, som deres Herre havde givet dem, og efterlignede blindt andre religioner. En af de sufier var Mansoor Hallaj, der står bag den vildfarende udtalelse ”Jeg er Sandheden”. Ali Hajveri, mest kendt som Data Sahib, fulgte samstemmende efter ved at sige ”Hans og min er den samme vej”.

Taler vi om ”Miraj”, så har en sufi beskrevet Allah og Hans Profet (saws) som værende et sammensluttet væsen. Denne tanke er allerede blevet opsummeret i det persiske rige jf. følgende vers:

*Jeg er blevet dig
Du er blevet mig
Hvis jeg er sjælen
Så er du kroppen
I den grad kunne ingen sige
Du er adskilt fra mig.*

Tilsvarende har Maulana Roomi ophøjet Mansoor Hallaj i hans Mathnavi og har bidraget til panteismens udbredelse. Bullhay Shah, en digter fra Bombay, har udtrykt lignende synspunkter i sin poesi. Han siger:

*Håbløs, søgte jeg Allah alle vegne.
Men jeg fandt Ham inde i mig.*

Komplet uvidenhed

Alle de velkendte muslimske sufier, som i dag nyder stor respekt hos almindelige muslimer, var eksponenter for panteisme. Deres poesi og prosa er et overvældende udtryk for denne doktrin. Uden at gå ind i unødvendige detaljer om emnet vil jeg vise jer, hvordan disse folk har manipuleret versene fra Koranen for at bevise deres synspunkt.

Grundfjeldet i panteisme

Denne doktrin er grundfæstet i tro, da målet for en sufi er at se Allah Den Almægtige. For at opnå det mål udfører han en række øvelser med tilnavnene Riyazat, mujahidah og mushahidah. Han holder sig fra alle legitime nydelser i livet og fører livet i askese, skyer det sociale liv og foretrækker tilbagetrukkethed. Højdepunktet for alle hans åndelige øvelser er det stadie, hvor han begynder at indse, at Allah er i alting, eller alting er Allah. Men desværre ligger sandheden i netop det modsatte, hvilket Koranen gør klart med disse ord:

*>>Dette er den (fuldkomne) bog der er ingen tvivl derom – en retledning for de gudfrygtige.
(for) dem, der tror på det usete...<<
(Surat-ul-Baqarah – 2,3)*

Her nævner Allah Den Almægtige en vigtig egenskab ved det retfærdige folk. De tror på det usete; de tror på Allah, uden at have set Ham. Da Moses (fvmh) udtrykte sit ønske om at se Allah, fortalte Allah Moses, at han ikke kunne se Ham. Således gjorde Allah det klart, at ingen kan se Hans Majestæt med den menneskelige forstand eller i andre henseender.

Allah Den Almægtige sagde til Moses (fvmh):

"Kig på det bjerg, hvis det forbliver på stedet, så skal du se Mig".

Så åbenbarede Allah Sin Majestæt på bjerget. Dette gik i opløsning og Moses (fvmh) besvime. Blot refleksionen af Allahs Majestæt forårsagede besvimelse. Moses kunne ikke modstå oplevelsen til trods for, at han var en profet og havde gennemgået guddommelige oplevelser ved åbenbaring. Så hvordan kan en almindelig person modstå Allahs Majestæt. Ifølge Profetens (saw) sædvane i Sahih Muslim: "Allahs slør er lys, og hvis Allah fjerner dette slør, vil Hans ansigts Majestæt brænde al skabelsen (verden)." Til trods for dette hævder sufierne, at deres hjerter kan absorbere Allahs Majestæt.

Da Moses (fvmh) kom til bevidsthed, angrede han med disse ord:

*>>Ophøjet er Du og fri for enhver mangel.
Jeg vender mig til Dig, og jeg er den første af de troende.<<
(Surat-ul-A'raf - 143)*

Moses (fvmh) indså, at han ikke skulle have bedt Allah om at vise Sin Majestæt. Han angrede og erklærede, at han var seriøs og nidkær i sin tro. Men vore sufier tog ikke ved lære af dette og fortsatte med at stræbe efter noget, som med Koranens egne ord ikke på nogen måder er mulig:

*>>Øjnene når Ham ikke, men Han når øjnene, og Han er Den, Der kender
de mindste ting, Den Alvidende.<<
(Surat-ul-An'am - 103)*

Betydningen er klar og tydelig. Vores fysiske eller åndelige syn kan ikke opfatte Allah, dvs. Allah kan ikke opfattes med sanserne. Men disse ord er kun rettet mod dem, der bryder sig om dem. Sufierne fortsætter med at værne om troen, at de kan sanse Allah åndeligt og endda fysisk, idet de tror, at Allah findes i enhver levende form eller genstand.

I stedet for at erklære "Der er ingen Gud undtagen Allah", begynder de at sige "Intet eksisterer udover Allah". Ifølge deres overbevisning er alt på jorden, uanset om det er levende eller dødt, i virkeligheden gud. I denne sammenhæng har Tazkarat-ul-auliya berettet en interessant sædvane.

Da den berømte sufi Abu Bakar Shibli var på sit dødsleje, blev han bedt om at recitere "La illaha ill Allah". Til dette sagde han: "Hvad skal jeg benægte, når intet eksisterer udover Allah". En anden sufi, Haji Syed Waris Ali Shah, udtrykte den samme tro blot med andre ord: "Jeg ser ingen forskel mellem kristen, ildtilbeder osv. De er alle ens og har alle ret. Gud er ikke i himlen, Han er inde i os. Henvend dig til hvem som helst, hvis du søger Gud."

Disse er ordene fra en sufi. Se nu, hvad Koranens ord er:

**>>Den Mest Godgørende (Allah) steg op over den (Mægtige) Trone
(på en måde, der passer Hans Majestæt).<<
(Surat Ta-Ha - 5)**

Den såkaldte visdom fra disse sufier er intet værd sammenlignet med den enkle tro af en slavinde, der omtales i følgende hadith. Mu'awiya ibn Hakam Salmi berettede: "Vi havde en fåreflok mellem bjerget Uhud og Jawaniya bopladsen. Der havde jeg en slavinde, der plejede at tage sig af min flok. En dag stak en ulv af med et af mine får. Jeg var så oprevet over det, at jeg slog min slavinde i

ansigtet. Da gik jeg til Allahs Profet (saws) og fortalte ham om hændelsen. Han (saws) udtrykte sin vrede over det, og da jeg så dette, spurgte jeg ham (saws), om jeg skulle frigive hende. Profeten (saws) kaldte på hende og spurgte hende: "Hvor er Allah?" Hun svarede: "I himlene." Da spurgte han (saws): "Hvem er jeg?" Hun svarede: "Du er Allahs Profet." Efter dette sagde Allahs Profet (saws) til mig, at jeg skulle frigive hende, da hun var en troende."

Så denne slavinde, som Allahs Profet (saws) kaldte en troende, erkendte, at Allah er i himlene (dvs. Allah er over Tronen, som er over den syvende himmel) og at Mohammad (saws) er Allahs Profet. Gennem denne simple, men klare erkendelse smadrede hun panteismens dogme. Profeten (saws) bevidnede, at hun var en troende (mu'minah).

Sufierne argumenterer for deres begreb af wahdat-ul-wajood ved at fortælle forskellige historier og myter. F.eks. siger de, at vand er til stede i atmosfæren i form af fugt. Denne fugt bliver til dug om natten. Så igen ved daggry bliver denne dug til fugt, der bliver til skyer, som producerer regn, og denne regn falder ned i kanaler og floder, og disse løber ud i havene, hvor det igen bliver til fugt. På denne måde prøver de at bevise ved at drage sådanne paralleller, at hvorfra en ting bliver til, dertil vil den vende tilbage. Ligesom når vand fryser is, og når isen smelter, bliver den til vand.

Men disse sufier er så ekstremt misledte, at de glemmer denne Ayah af Koranen, i hvilken Allah forbyder Sine slaver at give sådanne eksempler:

>>Frembring da ingen billeder eller lignelser af Allah,
thi Allah ved (alle ting), men I ved intet.<<
(Surat-ul-Nahl - 74)

På samme måde siger Allah et andet sted i Koranen:

>>Der er intet som Ham i himlene og på jorden.<<
(Surat-ul-Rum - 27)

Shah Rafi-ud-Deen har oversat og forklaret denne Ayah således:

"Englene spiser ikke, ej heller drikker eller anstrenger de sig. De udelukkende tilbeder og adlyder Allah. Menneskene spiser, drikker og gør alle slags ting, men Allah Den Almægtige er ikke som englene eller menneskene. Han er Ophøjet og Usammenlignelig."

Allah har forbudt mennesket at sammenligne ligheder med Allah, fordi Han kender grænserne for menneskets forstand og sjæl. Og selvfølgelig vil vi kun være i stand til at give eksempler på ting, som vores meget begrænsede og lille viden strækker sig over. Så må Allah forbyde det. Men sufier fortsætter med at sammenligne Ham med alle mulige tænkelige ting og nogle gange sammenligne Ham med vand og andre gange med regn. Kun Allah kan retlede disse mennesker!

Filosoffer og Sufier

Hvis vi gennemlæser Koranen, studerer Profeten Mohammads (saws) udtalelser og studerer Sahabahs (ra) liv, vil vi aldrig finde nogen indikationer på, at Allah vil have os til at filosofere over Hans eksistens eller værested. Profetens (saws) lære har heller ikke ledt os til vejen, hvorpå vi

bogstavelig talt skal lede efter Allah. Faktisk lærer Islam dens følgere at tro på den usete Gud, Allah. Det er klart, at Islam lærer os at tænke og reflektere ikke over Skaberens, men i stedet over Hans Skabelse, og ved at betragte de ting på jorden og i himlene, som Han har skabt, vil vi indse Hans Storhed og Alvidenhed. Allahs attribut, at Give og Tage liv, ses overalt omkring os og vi burde overveje disse ting og tænke over deres eksistens, som Koranen opfordrer os til:

>>Sig til dem (O Profet (saws)): Rejs omkring på jorden og se, hvorledes
Allah har frembragt skabningen.<<
(Surat-ul-'Ankabut - 20)

Også andre steder i Koranen læser vi følgende:

>>Sig til dem (O Profet (saw)): Betragt da (alt) det, der (sker) i himlene og jorden.<<
(Surat Yunus - 101)

>>Se på deres frugt, når de sætter frugt, og når de modnes.<<
(Surat-ul-An'am - 99)

Hvis du læser ovenstående Ayat, indser du, at de indebærer alle grene indenfor moderne videnskab: biologi, astronomi, geologi osv. Og Koranen byder os at undre os over disse videnskabsområder. Når en muslim fordyber sig i studiet af disse grene af videnskab, opdager han fascinerende fakta om forskellige livsformer, og følgelig styrkes hans tro på Allahs Almægtighed. Det er derfor, Allah siger i Koranen:

>>På jorden er der tegn for dem, der har vished (i troen),
Og (også) i jeres egne sjæle. Vil I da ikke se?<<
(Surat-ul-Dhariyat - 20,21)

Hvis en person nu starter med at se på og undre sig over sig selv, træder han ind i den lægevidenskabelige arena, og når han fortsætter, bliver forskellige grene af denne videnskab en del af hans viden. Denne viden hjælper menneskeheden, og man opdager menneskets skønhed og det unikke i dets eksistens.

Men trist nok forlod sufierne den vej, som Koranen har instrueret os i at følge, og begyndte at betragte den forkerte side af tingene. I stedet for at reflektere over Allahs skaberværk og undre sig over dets skønhed, begyndte de at spekulere over Allahs eksistens. Resultatet af dette var, at de ikke fandt Allah, ej heller opnåede noget produktivt mål. De endte i stedet med en stor samling gravtilbedende muslimer. Således endte deres følgere med at blive mushrikun (dem, der laver shirk/sætter partnere med Allah). Idet de hengav sig til det, som er blevet forbudt af Allah, blev resultatet af deres arbejde skadeligt for Islam. Nogle filosoffer fulgte den samme vej, der var blevet helliggjort af sufierne, og endte ligeså med at blive mushrikun eller kuffar (vantro) og vildledte mange andre.

Forgæves forsøg på at bevise panteisme udfra Koranen

Ifølge wahdat-ul-wajood tanken er alle ting en del af Gud. Hvis alt er en del af Gud, så er en troende eller vantro, helvede og paradys, det gode, det uopfordrede og det slette, det noble og det korrupte,

mennesket og dyret alt sammen det samme, fordi de alle er en del af Gud. At have dette syn på Gud og bevise det med udgangspunkt i Koranen er ekstremt uintelligent af sufierne. Den hellige Koran skelner imellem alle disse ting. Koranen betragter Satan som den afviste og kalder de vantro for helvedes beboere og lover de troende evig lykke. Sufierne underviser desværre i det ulogiske begreb wahdat-ul-wajood og får de uvidende til at følge deres tro. Derfor bliver vi nødt til at analysere den form for logik, som sufierne argumenterer for.

Sufierne fremlægger de følgende vers som bevis for deres tro på wahdat-ul-wajood:

*>>Og når Mine tjenere spørger dig om Mig, så (sig):
Jeg er nær (gennem Min Viden). Jeg svarer den bedendes bøn, når han
påkaldet Mig. Derfor skal de høre på Mig og tro på Mig,
for at de må vandre på den rette vej.<<
(Surat-ul-Baqarah - 186)*

Sufierne forsøger at gøre brug af ordet "nær" i deres ihærdige forsøg på at bevise deres trosretning. De prøver at bevise et begreb, der er forbundet med panteisme, som hedder "Halul" (at smelte sammen med Allah). Dette udtryk er skabt af sufier. Hvordan skal det nu forklares til disse sufier, at ordet "nær" ikke betyder at trænge ind i noget? At være "nær" betyder at være tæt på noget og stadigvæk være en uafhængig entitet. Disse sufier burde vide, at Quraish's mushrikun plejede at sige dette om deres idoler og døde helgener:

*>>Disse (medguder) er vore forbedere hos Allah.<<
(Surat Yunus - 18)*

Fordi Quraish-stammen altid havde troet på, at guder og mennesker kunne gå i forbøn for dem, blev de chokeret, da vores Profet prædikede, at alle mellemmand imellem Gud og dem var overflødige. Quraish spurgte på den baggrund Mohammed (saws), om de overhovedet kunne høres af Gud uden mellemmand. I denne sammenhæng åbenbarede Allah vers 186 i Surat-ul-Baqarah for at fjerne deres tvivl og rettede dem henimod den rette vej. Men sørgeligt nok forsøger sufierne at bruge dette vers i den fuldstændigt modsatte sammenhæng og vildleder folket ved at sprede den blasfemiske tro på panteisme. Ordet qurb (nær) bliver brugt i ca. 96 forskellige sammenhænge i Koranen men giver aldrig den mening, som sufierne har udledt, "at smelte sammen med."

Et andet vers, som sufierne fremlægger til støtte for deres tro på panteisme, er det følgende:

*>>Vi har visselig skabt mennesket, og Vi ved, hvad dets sjæl tilhvisker det,
og Vi er nærmere ved det end dets halspulsåre.<<
(Surat Qaf - 16)*

Selveste Allah fortæller os i Surat Ta-Ha, at Hans Trone er etableret i himlene, og når Allah er i himlene (dvs. Allah er over Tronen, som er over den syvende himmel), så er den eneste måde, Han kan være i nærheden af Sine tjenere på, alene ved hjælp af Sin absolutte **viden** om Sine skabninger. Selvom halspulsåren er omgivet af kød, så er Allah tættere på menneskets krop end venen på halsen. Alle Koranfortolkere er enige om, at qurb betyder "nær", men alligevel tænker sufierne anderledes. De påstår med udgangspunkt i det næste vers, at Allah er smeltet sammen med jorden:

>>Og Han er Allah,(Gud) i himlene og på jorden.<<

(Surat-ul-An'am - 3)

Men sufierne udelader den resterende del af verset, hvor Allah siger:

*>>Han kender det, I skjuler, og det, I gør åbenlyst, og Han ved, hvad I erhverver jer.<<
(Surat-ul-An'am - 3)*

Hvis vi nu læser hele verset, så bliver sufiernes ide slået til plukfisk, fordi Allah bruger ordet "yaalim", som betyder viden eller at være klar over, to gange i den sidste del af verset. Hermed beviser disse vers, at Allah har viden om alt i himlene og jorden, at Han har en altomfattende viden om alle Sine skabninger, uden at den viden er afhængig af, hvor de er, og hvor de bevæger sig hen. Og denne viden omfatter mennesket, ånderne og selv englene.

Et andet vers, som sufier uden held prøver at basere deres panteistiske tro på, er:

*>>Ser du ikke, at Allah ved (alt) hvad der er i himlene og på jorden:
der er ikke en rådslagning af tre uden Han er den fjerde af dem,
og ikke af fem undtagen Han er den sjette af dem, ej heller færre end dette eller
flere, uden at Han er hos dem, hvor de end er. Derpå vil Han på opstandelsens dag
meddele dem, hvad de har gjort, thi Allah ved alle ting.<<
(Surat-ul-Mujadilah - 7)*

I dette vers formoder sufierne, at ordet Ma-Aa (at være sammen med) støtter deres blasfemiske synspunkter. Men i det ovenstående vers siger Allah til Sine tjenere, at Han på Dommedagen vil fortælle menneskene om deres gode og dårlige handlinger, som Han har viden om. Han kender til vores handlinger på grund af Sin absolutte viden, og det er med denne viden, at Allah er i nærheden af os, selv i vores mest fortrolige handlinger og tanker.

Da Muhammad (saw) emigrerede fra Mekka på grund af de vantros forræderiske planer, og da de vantro var tæt på at fange ham, gemte Profeten (saw) sig i en hule, der hed "Thawr" sammen med sin ven Abu Bakr (ra). Profetens ven blev nervøs, da han så de vantro nærme sig. Men Muhammad (saws) beroligede ham med ordene: "Du skal ikke være bekymret, for Allah er med os." Betydningen af sætningen er, at Allahs hjælp er med os. Dvs. at betydningen af ordet Ma-'a, der blev benyttet af Profeten (saw) var, at Allah vidste besked om dem og ville hjælpe og beskytte dem.

På samme måde forsøger sufierne at bevise panteisme ud fra et andet vers:

*>>Og østen og vesten tilhører Allah. Hvor I da end vender jer hen
- der er Allahs ansigt. Allah er sandelig Altomfattende, Alvidende.<<
(Surat-ul-Baqarah - 115)*

Hvorfor er der behov for at vende sit ansigt, hvis sufierne prøver at bevise wahdat-ul-wajood med ovenstående vers. Faktisk burde Gud så have sagt, at "Jeg er i jer; så lad være med at kigge nogle steder hen men kig ind i jer selv." I den sidste del af verset betoner Allah, at Han er Alvidende, og at ingen ting undslipper Hans absolutte viden. Et andet vers, som sufierne har stor tiltro til, når de skal argumentere for deres tro, er:

>>Han er Den Første og Den Sidste, Den Åbenbare og Den Mest Nære, og Han ved alle ting.<<

(Surat-ul-Hadid - 3)

Betydningen af ordene "Første og Sidste" i det ovenstående vers er klar og tydelig. Da der var ingenting, eksisterede Allah, og når alt går til grunde, vil kun Allah være tilbage. Med hensyn til "Mest Nære", er betydningen forklaret af den hellige Profet selv. Han (saw) siger:

"Og Allah er Den Mest Nære, og Han er Den Mest Ophøjede".
(Hadith)

Mest nære betyder noget, som er meget tæt på og med lethed kan ses. Derfor er Allah på grund af Sine attributter meget tæt på Sine tjenere. Hans evne til at skabe kan ses af alle Hans tjenere. Derfor fortæller Han Sine tjenere, at de skal tro på Ham uden, at de bogstaveligt talt kan se Ham eller uden, at de ønsker at se Ham i dette liv. Og Allah tydeliggør igen i slutningen af dette vers, at Han er bevidst om alt og er alvidende. I det næste vers siger Allah:

>>Det er Ham, Som skabte himlene og jorden på seks dage og derpå steg Allah op over den (Mægtige) Trone (på en måde, der passer Hans Majestæt). Han ved, hvad der går ned i jorden, og hvad der kommer op af den, og hvad der kommer ned fra himlen, og hvad der stiger op i den. Han er med jer (gennem Hans Viden), hvor I end er, og Allah ser (Alt), hvad I gør . <<
(Surat-ul-Hadid - 4)

Et andet vers, som sufier fremlægger, er:

>>I dræbte dem ikke, men Allah dræbte dem, og du kastede ikke, da du kastede (stenene), men Allah kastede.<<
(Surat-ul-Anfal - 17)

Ifølge sufiernes tro er både morderen og den myrdede i dette tilfælde Allah, hvis vi skal tro på teorien om wahdat-ul-wajood. Maulana Jalal-Ud-Deen Roomi har berettet denne sufihistorie i sin bog:

"En sufi fulgtes med nogle mujahideen (dem som kæmper for Allah sag). På et tidspunkt vendte mujahideen tilbage fra et slag, mens sufien ventede på dem i lejren. Mujahideen gav i sidste ende sufien en krigsfange og bad ham om at dræbe den ubevæbnede fange fra fjendens rækker. Da sufien efter lang tid ikke vendte tilbage, gik mujahideen over for at se til ham og opdagede, at fangen var i færd med at slå sufien. Mujahideen hjalp sufien fri fra fangen og spurgte ham om, hvad der var sket. Sufien svarede derpå: 'Da jeg kiggede på fangen, så jeg Gud i ham og lod ham være'."

Så ifølge sufiernes tankegang er de vantro guder og burde ikke blive dræbt. Men i det ovenstående vers fra Koranen bliver de vantro dræbt. Derfor stemmer verset ikke overens med deres tro. Spørgsmålet er så, hvorfor de citerer dette vers til støtte for wahdat-ul-wajood? Sandheden er, at Gud i dette vers fortæller mujahideen, at selvom de selv fysisk kæmper for Allahs sag, så er det med Allahs Vilje, at de får ram på deres fjender, når de bliver dræbt, altså at successens årsag er takket være Allahs hjælp og støtte. Verset viser også Allahs specielle kærlighed til dem, som kæmper for Hans sag, og at de altid er under Hans beskyttelse. Eksempelvis sendte Allah engle ned i slaget ved Badr, som ødelagde idoltilbedernes hær.

Ahadith

I Sahih Al-Bukhari er der en hadith berettet af Abu Hurairah (ra). Han citerer Allahs (swt) Sendebud (saw), der fortæller, at Allah siger:

”Jeg vil erklære krig mod dem, som viser fjendskab imod en af Mine gudfrygtige slaver. Og de mest afholdte ting, som Min slave kan komme Mig nærmere med, er det, som Jeg har påbudt ham, og Min slave kan fortsætte med at komme tættere på Mig ved at udføre Nawafil (at bede eller at udføre valgfrie handlinger), indtil Jeg elsker ham, derefter vil Jeg blive hans høresans, som han lytter med, og hans synssans, som han ser med, og hans hånd, som han tager fat med, og hans ben, som han går med, og hvis han spørger Mig, vil Jeg give ham (give ham tilflugt hos Mig), og Jeg tøver ikke med at gøre noget, som Jeg tøver med at tage en troendes sjæl, for han hader døden, og Jeg hader at skuffe ham.” (Sahih Al-Bukhari, bind 8, Hadith Nummer 509)

I en anden hadith i Sahih Al-Bukhari og Muslim siger Allahs Sendebud (saw):

”Allah siger: ’Jeg behandler Min tjener på den måde, som han forventer at blive behandlet af Mig. Hvis en hvilken som helst tjener husker Mig i sit hjerte, husker Jeg ham i Mit hjerte. Hvis han omtaler Mig i en forsamling, taler Jeg om ham i en mægtigere forsamling. Hvis han nærmer sig Mig med en tomme, kommer Jeg ham nærmere med en alen, og hvis han kommer Mig nær med en alen, kommer Jeg ham nærmere med ti alen, og hvis han kommer gående imod Mig, vil Jeg komme løbende imod ham.’”

Og i en anden hadith, der beskriver Dommedagen, siger Allahs (swt) Sendebud (saw):

”Allah vil på Dommedagen sige til mennesket: ’Jeg var syg, og du kom ikke for at hjælpe Mig’. Mennesket vil sige: ’O Herre hvordan kan jeg hjælpe Dig, når Du er verdenernes Herre?’ Derefter vil Allah sige til Sin tjener, at en af Mine tjenere var syg, og hvis du var gået over for at hjælpe ham, ville du have fundet Mig nær ham. ’O menneske, Jeg bad dig om mad, men du gav Mig intet’. Mennesket vil sige: ’O Herre, hvordan skulle jeg kunne give Dig mad, når Du er verdenernes Skaber?’ Allah vil sige: ’Er du ikke klar over, at en af Mine tjenere bad dig om mad, men du gav ham intet. Hvis du havde givet ham mad, ville du have fundet Mig nær ham. O menneske, Jeg bad dig om vand, men du gav Mig intet vand.’ Mennesket vil sige: ’O Herre, hvordan kunne jeg give Dig vand, når Du er verdenernes Herre?’ Allah (swt) vil sige: ’Er du ikke klar over, at en af Mine tjenere bad dig om vand, men du gav ham intet. Hvis du havde givet ham vand, ville du have fundet Mig nær ham’.”

I alle de tre ovenstående ahadith, der er blevet citeret, har Allah benyttet en praktisk metode, der kan forstås af enhver. I den første hadith bliver det klargjort, at mennesket kun kan komme Allah nær gennem de obligatoriske handlinger, og når mennesket udfører disse handlinger så vil Allah blive hans ører, dvs. mennesket lytter kun til det rene, at han ikke låner sine ører ud til noget, som Allah har forbudt. På samme måde siger Allah, at Han bliver Sin tjeners øjne. Det betyder, at mennesket kun kigger på det rene ifølge teksten i hadithen. Det er blot en metaforisk måde at udtrykke sig på.

Også i den tredje hadith er det klart, at hvis en person er sympatisk, gæstfri og kærlig overfor andre mennesker, så lover Allah ham Paradis. Hvis en mand hjælper sin bror i nød, så vil Allah opfylde hans behov mangfoldigt. På samme måde vil Allah også blive Hjælperen til den mand, som hjælper sin bror. At forveksle Skaberens kærlighed til mennesket og tro, at det betyder, at Han er en del af

os, er en stor vildfarelse.

En anden hadith fra Sahih Al-Bukhari, der af sufierne bliver brugt som et bevis på panteisme, er denne:

”Allah skabte Adam (fvmh) og gjorde ham 60 alen høj. Da Han skabte ham, sagde Han til ham: ’Gå hen og hils på den gruppe af engle, og hør på deres svar, for det vil være din hilsen og dit afkoms hilsen.’ Så Adam sagde (til englene): ’Assalamu Aleikum [Fred være med jer]’. Englene svarede med: ’Assalamu Aleika Wa Rahmat Allah [Fred og Allahs barmhjertighed være med jer].’ Englene tilføjede altså ordene *Wa Rahmat Allah* til Adams (fvmh) hilsen. Enhver person, som vil betrede Paradiset, vil ligne Adam (fvmh) (i udseende og statur). Folk er blevet mindre siden skabelsen af Adam (fvmh).”

Kære læsere! Sufierne oversætter denne hadith på en bestemt måde, så den siger, at Allah skabte Adam (fvmh) i Sit eget billede. Men oversættelsen som vi har skrevet ovenover er blevet accepteret af alle islamiske retslærde som den korrekte. Men sufierne prædiker stadigvæk det modsatte i stedet for at tage den rigtige betydning af hadithen til sig. En af de ting der skal bemærkes her er, at Koranen **forbyder** os at sammenligne noget med Allah. Hvad skal vi så sige til sufiernes påstand om, at Adam (fvmh) er skabt i Guds eget billede! Det er en endnu større synd end at drage sammenligninger imellem Allah og andre ting. Men de uvidende sufier påstår, at selv menneskets ansigt er ligesom Allahs ansigt. De præsenterer disse vers fra Koranen som argument:

>>Og (ihukom den tid) da din Herre sagde til englene: Jeg vil skabe et menneske (Adam) af klingende ler, af mudder der er formet (og har ændret egenskaber). Så når Jeg har fuldendt det og blæst i det af Min åbenbaring, fald så tilbedende ned sammen med det. Og englene faldt på deres ansigter (i bøn) alle til hobe.<<
(Surat-ul-Hijr – 28-30)

Men så forsøger sufierne at bruge dette vers som bevis for, at Allah går ind i menneskers krop i form af en sjæl, selvom Allah siger:

”Vi skænkede Adam med ære”.

Det var på grund af den ære og respekt, som Allah havde givet Adam (fvmh), at han f.eks. beordrede englene til at falde ned på jorden foran Adam og adlyde ham. Det var derfor med den samme ærefulde betydning, at Allah kaldte Adams sjæl for "Ruhi." Det er ligesom, når Allah kalder moskeen i Mekka Baitullah (Guds Hus), selvom Allah i realiteten ikke bor i Baitullah. Udtrykket er bare en måde at bære stedet på. På samme måde kalder Allah Salehs (fvmh) kamel for Naqatullah (Guds Kamel), men det betyder ikke, at Gud i realiteten har siddet på den kamel, eller at Gud har drukket af kamelens mælk. Det er bare en måde at give noget respekt og ære på. Hvis Allah derfor kalder Adams sjæl for "Min sjæl", så er det kun for at give Adam (fvmh) respekt, og det betyder på ingen måde, at Gud bliver til Adam. Må Allah give den rigtige forståelse til sufierne.

En opdigtet hadith, som sufierne kommer med:

”Jeg kunne ikke indespærre Mig selv noget som helst sted på jorden eller i himlen, men kun i Min slaves hjerte.”

I uvidende mennesker! Blot Allahs refleksion forvandlede et bjerg til støv, og I tror, at jeres hjerter kan rumme Ham og stadigvæk være intakte? En anden opdigtet hadith siger:

”Jeg var som en skjult skat. Var ikke kendt af nogen sjæl. Så Jeg ønskede at blive kendt. Så Jeg skabte skabningerne og gav dem Min identitet, i den grad at de kunne genkende Mig”.

I denne opdigtede beretning ændrer disse mennesker på den groveste måde Allahs egenskab af at være selvtilstrækkelig. I uvidende, tror I, at Allah har behov for at blive genkendt? Selvfølgelig har Han da ikke det! I stedet for at sige mere om dette emne, vil jeg afslutte emnet med noget, som Allah har sagt:

”Min Allah er Mest Ophøjet (fri for enhver mangel)”.

Allah er meget ophøjet over de ideer, som I sufier har om Ham!

De ønsker at se Gud

De, som tror på den usete Gud, er de sande troende. Gud vil vise dem Sin pragt, ikke i denne verden, men i den næste verden, som Allah siger:

*>>(Nogle) ansigter vil på den dag være strålende, seende hen til deres Herre.<<
(Surat-ul-Qiyamah - 22)*

Også de, som kommer i Paradis, vil som konsekvens af deres tro og gode handlinger i denne verden være i stand til at se Allah. Præcis som Allahs Sendebud (saw) siger det:

”Paradisets beboere vil nyde Allahs velsignelser, og pludselig vil et lys dække deres ansigter, og Allah vil sige: ’O Paradis’ beboere, fred være med jer’. Og så længe Allah vil afsløre Sin pragt for dem, vil menneskene i Paradis ikke kigge på noget andet. Derefter vil Allah gå bag et slør, og Allahs (swt) lys vil fortsætte med at skinne.” (Musnad Ahmad)

Tilsvarende fortæller Profeten (saw) i Sahih Al-Bukhari sine følgesvende, at ligesom de ikke har svært ved at se på fuldmånen (i en skyfri nat), vil de heller ikke få svært ved at se Allahs Ansigt, når de ser ham i Paradis.

Oh Herre! Giv os æren af at se Dig i den næste verden. Vi søger tilflugt hos Dig fra dem, som ønsker at se Dig i denne verden og slutteligt ender med at tro på den blasfemiske doktrin, panteisme.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.